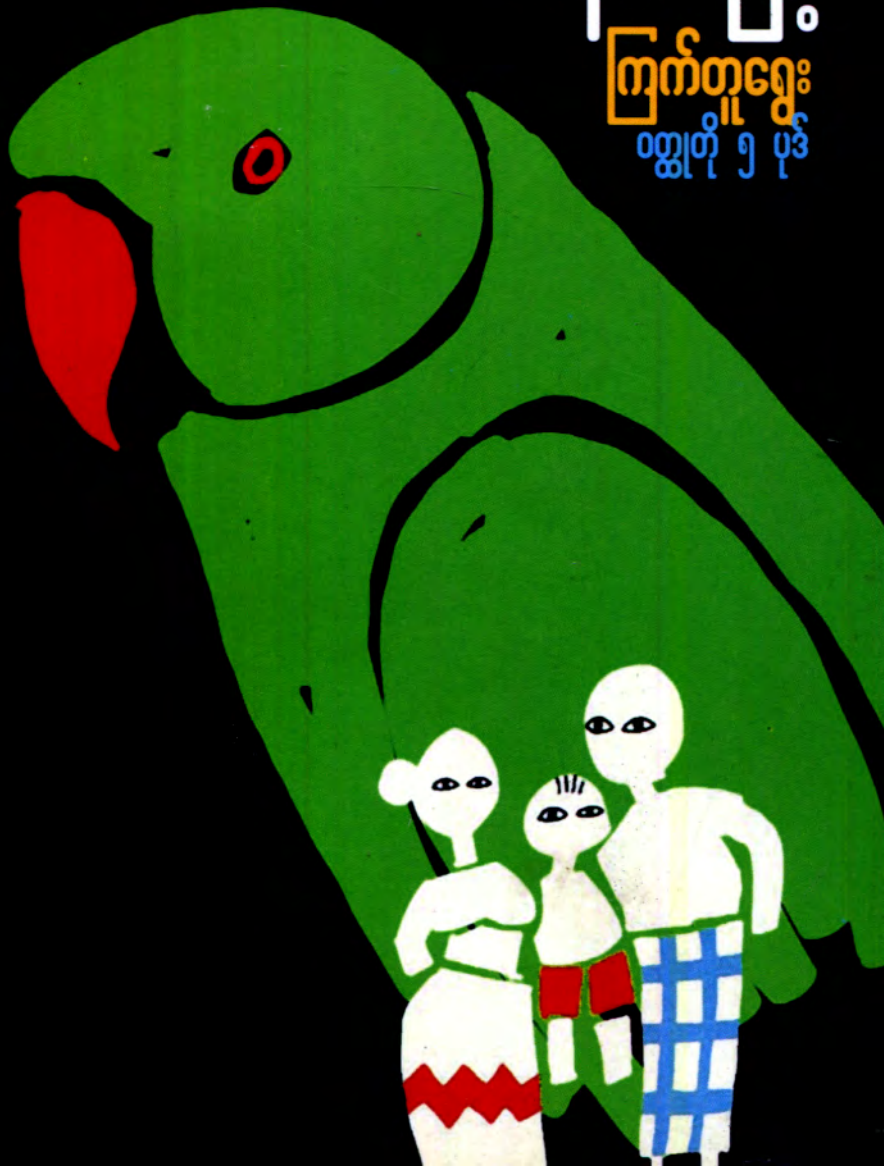
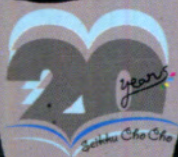

စိတ်ကူးချီချီအနုပညာ

နေဝင်းမြင့်

ကြက်တူရွေး
ဝတ္ထုတို ၅ ပုဒ်

အမေနှင့်ဓာတ်ပုံများ
ရေအိမ်
မိကျောင်း
ပလူတိုနီယမ်
ကြက်တူရွေး

SHS0009

1,000.00 KS

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ကြက်တူရွေး
ဝတ္ထုတို ၅ ပုဒ်
နေဝင်းမြင့်

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၉

ကြက်တူရွေး ဝတ္ထုတို ၅ ပုဒ်၊ နေဝင်းမြင့်

မျက်နှာထုံးပန်းချီ - တော်တီသွ

အတွင်းသရုပ်ဖော် - ကိုကိုနိုင်

စာမျက်နှာ ၆၆ မျက်နှာ၊ ၁၆ ခင်တီ x ၁၈.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းဟဲ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မရိုးဆိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀

ရောင်းစား ၁၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

မာတိကာ

၁။ အမေနှင့်ဓာတ်ပုံများ	၁
၂။ ရေအိမ်	၁၃
၃။ မိကျောင်း	၂၇
၄။ ပလူတိုနီယမ်	၄၀
၅။ ကြက်တူရွေး	၅၃
- နေဝင်းမြင့်၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၆၆

အမေနှင့် ဓာတ်ပုံများ

(၁)

ဧရာဝတီမြစ်ထဲက လှမ်းကြည့်လျှင်ပင် မတ်စောက်မြင့်မားသော မြစ်ကမ်းပါးတွေကို တွေ့နေရလေသည်။ ရွှေညိုရောင် မြစ်ကမ်းပါးသည် ဧရာဝတီကို မြင့်မားသောအရပ်မှ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ စိမ်းကြည်သော ဧရာဝတီရေဦးသည် မြစ်ကမ်းပါးဆီသို့ ဦးတည်တိုးဝင်၍ ကွေ့ကာ တိမ်းကာ အဝေးဆီသို့ ဆက်လက်စီးဝင်သည်။ မြစ်ကမ်းပါး၏ သက်ရင့်ကျောက်မြေလွှာသည် အထစ်ထစ် အရစ်ရစ်ထကာ လွှသွားတွေပါသော မုန့်လှီးဓားဖြင့် ပျော့တွဲနေသော မုန့်တုံးကို လှီးဖြတ်ထားသလို ခုံးခုံးရုံးရုံးလှပနေသည်။ မြစ်ရေသည် ကမ်းပါးယံအောက်ခြေကို ထိစပ်နေခြင်း မရှိ။ မြစ်ကမ်းနှင့် ကမ်းပါးအောက်ခြေကြားမှာ လူသွားစရာ သဲကြမ်းလမ်းကလေးရှိသည်။ သည်လမ်းက မြစ်နားတန်း ရွာကလေးတွေဆီ သွားလို့ရသည်။ သံကိုင်းဘက်မှ ခုတ်မောင်းလာသော မော်တော်သည် မြစ်ကွေ့ကျောက်ကမ်းပါးမြင့်မြင့်ကို တွေ့ရလျှင်ပင် ရေနံချောင်းရောက်တော့မည်ကို သိနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ညောင်လှဆိပ်ကမ်းရောက်တော့မည်ကို သိနိုင်သည်။ ကမ်းပါးမြင့်မြင့်ကြီးတွေနှင့် ယှဉ်ကာ မော်တော်သည် စက်ရှိန်သတ်ရင်း ဝင်လာတတ်သည့်အခါတိုင်း အမေ

မွေးရပ်မြေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ခံစားမှုသည် တိုးထိလာရပြီ။ ရေစပ်စပ် သဲပြင် ပေါ်သို့ ထိုးချထားသော ကုန်းပေါင်ကတစ်ဆင့် ညောင်လှဆိပ်ကမ်းကို ခြေချမိသည့်အခါတိုင်း သည်ဒေသ သည်ပတ်ဝန်းကျင်၏ ရနံ့တွေက တိုးဝင်လာတတ်သည်သာ။ ညောင်လှဆိပ်ကမ်းမှာ ရေနံချောင်းမြို့တွင်း ကို သွားဖို့ မြင်းလှည်းတွေရှိသည်။ မော်တော်ကားတွေ ရှိသည်။

ညောင်လှမှ ရေနံချောင်းသို့ သွားရာလမ်းသည် တောင်ကုန်း၊ ချိုင့်ဝှမ်း၊ ရေနံစင်၊ ရွှေရောင်မြက်ခင်းများ၊ နီညိုရောင် ကျောက်စရစ်မြေ၊ အဝေးမှ ရေနံမျှော်စင်များ၊ ငွေရောင်သံကန်များ၊ ဝါးကပ်မိုးအိမ်ကလေး များဖြင့် လှပနေတတ်သည်။ ကျွန်တော်က ဈေးသက်သာသော မော်တော် ကားကို စီးလေ့မရှိ။ ခရီးသည်တွေ၊ ကုန်တွေ ညပ်သပ်နေတတ်ကာ ဘာမှ ခံစားလို့မရ။ တစ်ခါတလေမှ ရောက်ရသော သည်ရေသည်မြေ၏ အလှတွေကို အနည်းငယ် လျော့ပါးသက်သာသော ငွေကြေးဖြင့် မလဲ ချင်။ မြင်းလှည်းကို တစ်ယောက်တည်းငှားကာ သွားလေ့ရှိသည်။ အဆင်းတွေမှာ တရွေ့ရွေ့ ထိန်းဆင်းရသော၊ အတက်တွေမှာတော့ တမော့မော့ ရုန်းတက်ရသော သည်ဒေသ၏ ပထဝီဝင်ကို အပြည့်အဝ ခံစားချင်လို့ဖြစ်သည်။ ကားလမ်းနှင့် ယှဉ်ကာ ဧရာဝတီသည် တစ်ခါ တစ်ခါ မွေးခနဲ ပေါ်လာတတ်သည်။ အဆင်းကွေ့တွေမှာ မြင်းလှည်း (မြင်းရထားဟု ခေါ်ကြပါသည်။) ဘီးထဲကို မြင်းရိုက်ကြိမ် ကလန့်သံ တောက်..... တောက်..... တောက်..... တောက် သည် သည်ဒေသ၏ ဂီတ ဖြစ်သည်။

အမေ့ကို သည်ဒေသမှာ မွေးသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သည်ဒေသ မှာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ အမေက သူမ၏ ငယ်ဘဝတွေကို ပြန်ပြောတိုင်း သည်ဒေသ၏ ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ အိမ်ခြေတွေအကြောင်း ပါတတ်သည်သာ။ ဧရာဝတီ၊ ဘီအိုစီ အလုပ်သမားတန်းလျား၊ ရေနံစင်နှင့် ပိုက်လိုင်းများ၊ ထနောင်းနှင့် တမာတန်းတွေအကြောင်း ပြော၍မဝနိုင်။ တစ်နှစ်မှတစ်ခါ။

နှစ်နှစ်မှတစ်ခါ ကျကျပါးပါး ရောက်ဖြစ်သော သည်နေရာကို မြင်းလှည်းဖြင့် ဖြင့် ဖြတ်သန်းရတိုင်း အမေ့ကို သတိရပါသည်။ အမေ့ကို သတိရတိုင်း အမေပြခဲဖူးသော ဓာတ်ပုံများကိုလည်း သတိရပါသည်။ အထူးသဖြင့် မူ....။

(၂)

အမေ့အကြောင်းက သိပ်များများစားစား (ထူးထူးခြားခြား) ပြောစရာမရှိလှပါ။ အမေသည် သာမန်ဆင်းရဲသော မိသားစုတစ်ခုထဲမှ မွေးဖွားလာသူသာ ဖြစ်သည်။ အမေသည် သစ်တောအုပ်ထဲက သာမန် သစ်ရွက်တစ်ရွက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သစ်ရွက်တစ်ရွက်ဆိုပေမဲ့ အညာ နွေထဲမှာ ရဲရဲပီပီရှိတတ်သော 'ထနောင်းရွက်' ကလေးနှင့် နှိုင်းရမည် ထင်သည်။ အမေ့ကို ညောင်လှမှာမွေးသည်။ နောက်တော့ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာသောအခါ အဖေ့အလုပ်ရှိရာ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာရသည်။ အမေ့ဘဝခရီးက ဒါပဲဖြစ်သည်။ အမေသည် စကားသိပ်ပြောလှသူ မဟုတ်။ အဖေနှင့်ကမူ လုံးဝပြောင်းပြန် အချိုးကျသည်။ အမေ၏ ညီညွှန်သော အသားအရေ၊ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးတစ်စုံ၊ သနားကြင်နာတတ်သော စိတ်ဓာတ်နှင့် မျက်ရည်လွယ်ခြင်းများကို အမေ့အမွေအဖြစ် ကျွန်တော် ရရှိပါသည်။ ကျွန်တော်အပါအဝင် မောင်နှမငါးယောက်ထဲမှာ အမေ ကျွန်တော့်ကို အချစ်ဆုံးဖြစ်သည်(ဟု ထင်ပါသည်) အစ်ကို၊ အစ်မတွေ အသိုက်ခွဲသွားကြပြီ။

“မင်းအမေနဲ့ ပေါင်းရသင်းရတာ ဟန်မကျပါဘူးကွာ။ စကားက တယ်နည်းတာပဲ ကပ်စေးနှဲလိုက်တာလည်း လွန်ရော၊ မင်းအမေသေရင် ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်မှာကွ၊ လည်ပင်းမှာ သော့ကြီးဆွဲဆွဲထားတာ ကြည့်ပါ လား”

အဖေ မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ အမေ့အကျီရင်ဘတ်တွင်

တိုက်ချိတ်အကြီးကြီး တစ်ချောင်းနှင့် တွယ်ချိတ်ထားတတ်သော 'သော့' တစ်ချောင်းကို ရည်ညွှန်း၍ အဖေက စတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသည့် အရွယ်ကတည်းက အမေ့ရင်ဘတ်က သော့ တစ်နေ့ တစ်ရက်မှ ဖြုတ်ထားတာ မတွေ့ရဖူးချေ။ အဖေက သုံးသလောက် ဖြုန်းသလောက် အမေက နှမြောတတ်သည်။ အဖေငယ်ငယ်က ဖဲရိုက်သည်။ အရက်ကလေးဘာလေးလည်း သောက်ချင်သည်။ အမေ အမှတ်တရပြောပြသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ကျွန်တော် သတိရနေတတ်သည်။ ထိုနေ့က အဖေ ဖဲရုံးလာသည်။ အရက်တွေလည်း မူးလာသည်။ အမေဆွဲထားသော ဆွဲကြိုးနှင့် လက်ကောက်ကို တောင်းသည်။ အမေက မပေး။ မပေးတော့ အဖေက ရိုက်သည်။ ဆွဲကြိုးနှင့် လက်ကောက်မပေးတော့ အမေသေတ္တာကို ရန်ရှာလာသည်။ အမေ့ရင်ဘတ်က ချိတ်ဖြင့် တွယ်ထားသော သော့ကို ထိချင်လာသည်။ အမေက သူ့သော့ကို အထိမခံ။ ဆွဲကြိုးကို ချွတ်မနေတော့ဘဲ ဆွဲဖြတ်လိုက်သည်။ လက်ကောက်ကို ချွတ်သည်။ အဖေလက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ အဖေ ငြိမ်သက်သွားသည်။ နှမြောတွန့်တိုတတ်သော အမေက ရွှေတွေကို ရက်ရက်ရောရောပေးတော့ အဖေကပင် အံ့ဩသွားသည်။ ထိုနေ့က အဖေ ရွှေတွေ ဖဲရုံးပစ်သည်။ အဖေထွက်သွားတော့မှ အမေငိုသည်.... တဲ့။

“အမေက ရွှေတွေဘာဖြစ်လို့ ပေးလိုက်တာလဲဗျ”

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ကို မမွေးသေးသော်လည်း အမေ ပြောပြတော့ ကျွန်တော်က နှမြောတသစွာ အမေ့ကို အပြစ်တင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒါတွေက သူရှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲဟာ၊ သူ ယူသွားခွင့် ရှိတာပဲ”

“နောက်လည်း အဲသလိုလုပ်တာပဲလား အမေ”

“ဟင့်အင်း..... နင့်အဖေ အဲဒီတစ်ခါပဲ လုပ်တာပါ။ စိတ်ထိခိုက်

သွားသလား မသိပါဘူးဟယ်၊ နောက်တော့ ဖဲမရိုက်တော့ပါဘူး”

အမေက ကျွန်တော့်ကို ‘နင်’ ဟု သုံးတတ်ပါသည်။ အမေက စိတ်ကူးရသည့်အခါ ငယ်ဘဝတွေကို ပြောပြတတ်ပါသည်။ အဖေက တော့ အမေ့ကို စိတ်လိုလက်ရ စတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အမေက ပြုံးသည်ဆိုရုံကလေး ပြုံးကာ အဖေ့ကို ငေးကြည့်နေတတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အဖေနှင့် အမေတို့ ချစ်ခရီးသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ တင်းရစ် ခိုင်မြဲခဲ့သည်။

“မင်းအမေက ညောင်လှသူကွ၊ ညောင်လှဘီအိုစီမှာ မွေးတာ၊ အဖေက ရေနံတွင်းတစ်တွင်းမှာ စက်ဆရာပေါ့။ ညနေဘက် အလုပ်အား တဲ့ အချိန်ကလေးဆို အဖေက ညောင်လှကို စက်ဘီးကလေးနဲ့ လာရတာ၊ မင်းအမေတို့နေတဲ့ ညောင်လှဘီအိုစီတန်းလျားက မြို့နဲ့ တော်တော်လှမ်း သား၊ အဖေကသာ ပိုးရတာပါကွာ၊ မင်းအမေက ဘဝင်က ခပ်မြင့်မြင့် ရယ်”

“အဖေက မယ်ဒလင်ကလေးနဲ့ သွားသွားကြာရတာ၊ ဟိုသီချင်း ဟာကွာ.... ဘာတဲ့ ‘ဂုဏ်မြင့်သူဟာ တကယ်မေတ္တာစစ်နဲ့၊ ချစ်ရဲ့သားနဲ့၊ ငြင်းပယ်တော်မူအားတယ်၊ အဟုတ်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ရဲ့သားနဲ့ ငြင်းပယ် တော်မူအားတယ်၊ အထင်တော်လွဲလို့ရယ် ချစ်တဲ့သူရယ် မခွဲနိုင်ရှာရက် တယ်’ အဲဒီသီချင်းကို ဘီအိုစီညောင်ပင်အောက်ကနေ ဆိုတာ၊ မင်းအမေ က လှည့်တောင်မကြည့်ဘူးကွ”

အဖေက အသံနေအသံထားတွေနဲ့ ဆိုပြတော့ အမေက မျက်လုံး တွေ မှေးစင်းနေအောင် ရယ်မောနေတတ်သည်။ အမေက မာနကြီး ကြောင်း၊ နောင်တော့ အဖေ့ကို ရိုးသားမှန်းသိ၍ လူကြီးတွေက ပေးစား ခဲ့ကြောင်း၊ အမေက မိဘစကားကို နားထောင်ကာ အဖေနှင့် လက်ထပ် ခဲ့ကြောင်းများကို အဖေက စိကာစဉ်ကာ ပြောတတ်သည်။

...တော့ အမေလည်း ၇၀ ကျော်ပြီ။ အဖေက အမေ့ထက်

နှစ်နှစ်ကြီးသည်။ သားသမီးတွေက အိမ်ခွဲသွားကြပြီ။ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကျွန်တော်သာ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်နေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သော်လည်း မပြောင်းလဲတာ တစ်ခုရှိသည်။ အမေ့ရင်ဘတ်မှာ တိုက်ချိတ်ကြီးနှင့် တွယ်ချိတ်ထားသော သော့တစ်ချောင်း။

(၃)

ထိုနေ့က အိမ်မှာ အမေနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ ပြီးတော့ ထိုနေ့က မှတ်မှတ်ရရ အိမ်ရှေ့က ပိတောက်ပင်တွင် ပိတောက်တွေ ပွင့်နေသည်။ မိုး၏ ရှေ့ပြေးရန်တချို့ ဝေ့ဝဲနေသော နွေနှောင်း၏ ရက်တစ်ရက် ဖြစ်လေသည်။ အမေက ပြတင်းဝက ပိတောက်ရှုခင်းတွေကို ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ခါမှ မဆိုဖူးသည့် စကားတွေကို အမေဆိုသည်။

“ဂျပန်တွေကို တော်လှန်တာ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ သား”

“နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်ပြီ အမေ”

“နှစ်ပေါင်း ၄၀ တောင် ကျော်သွားပြီလား”

ထို့နောက် အမေ စကားပြတ်သွားသည်။ အမေက သူ့အခန်းထဲကို ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်ကသော့ကို ဖြုတ်ကာ အမေ အပျိုဘဝကတည်းက ပါလာသော သံမဏိသေတ္တာကြီးကို ဖွင့်သည်။ အဝတ်အစားတွေအောက်က ကျောက်ကာသေတ္တာ အနက်ကလေးတစ်လုံး ထုတ်သည်။ ကျောက်ကာသေတ္တာကလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ငွေဖလားလေးတွေ၊ ငွေကွမ်းဘူး၊ ငွေထုံးဘူးကလေးတွေ၊ နောက် အမေငယ်ငယ်တုန်းက ဇာပန်းထိုးသည့် ဇာထိုးအပ်တွေ၊ ပန်းထိုးအပ်တွေလည်း ပါသည်။ ရောင်စုံချည်လုံးကလေးတွေ၊ ငွေဒင်္ဂါးကလေးတွေ၊ ကြေးနီပြား ညိုညိုကလေးတွေ၊ နောက် ဂျပန်ငွေစက္ကူတချို့။

သည်ကျောက်ကာသေတ္တာ အနက်ကလေးကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးချေ။ အဖေပင် မြင်ဖူးလိမ့်မည်မထင်။ သေတ္တာကလေးက အလျား ရှစ်လက်မ၊ အနံ့ ငါးလက်မလောက် ရှိသည်။ သေတ္တာထဲက ပစ္စည်းကလေးတွေကို အမေ တယုတယ ထုတ်သည်။ သေတ္တာကလေး ထဲမှာ ခင်းထားသော စက္ကူကလေးကို ဖယ်လိုက်တော့ ဓာတ်ပုံဟောင်း ကလေး သုံးပုံ ထွက်လာသည်။ အမေက တစ်ပုံ အရင်ပြသည်။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ ပုံဖြစ်သည်။ ၁၀ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် နှင့် ယှဉ်ကာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ နောက်မှာ တန်းလျားခန်းတွေ။

“ရပ်နေတာ နှင့်အဘွားပေါ့။ အမေ့အမေက ဒေါသော့တဲ့ အသားဖြူဖြူကလေးနဲ့ သိပ်လှတာ သားရဲ့”

“ရပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါ အမေလေ၊ အမေ ကိုးနှစ်သမီးတုန်းက အမေ့အမေနဲ့ ရိုက်ထားတာ”

ဓာတ်ပုံထဲက သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေသည် နှင့် မတူ။ ကင်မရာကို အထူးအဆန်းလို ကြည့်နေကြပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“နောက်က တန်းလျားက ညောင်လှက အမေတို့နေခဲ့တဲ့ ဘီအိုစီ တန်းလျား၊ အမေ ငယ်ငယ်ကတည်းက နေခဲ့တာ”

အမေက နောက်တစ်ပုံ လှမ်းပေးသည်။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဆံတောက်သိမ်းစ လှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မေးစေ့ကို လက်ထောက်ထားသည်။ အင်္ကျီလက်တွေက ပွရောင်းရောင်း။ နောက်ခံပန်းချီကားက ဧည့်ခန်းတစ်ခန်း၏ ပုံဖြစ်သည်။ မိန်းမပျိုက ပြုံးနေသော်လည်း အသက်မပါလှချေ။

“အဲဒါ အမေ့သူငယ်ချင်း မြစ်နံ၊ အမေ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၊ ရန်လည်းအဖြစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပေါ့၊ အမေ့အနှံ့အတာလည်း သိပ်ခံရှာ တယ်၊ ဒီဓာတ်ပုံက အမေ့နဲ့သူ တစ်နေ့တည်းရိုက်တာ၊ ရေနံချောင်းကို

သွားရိုက်တာလေ၊ အဖေမသိအောင် ရိုက်တာ၊ အပြန်မိုးချုပ်လို့ အဖေ အရိုက်ခံရသေးတယ်”

အမေက စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဝမ်းပန်းတသာ ရှိနေပုံလည်း ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိနေပုံ လည်း ရသည်။ အခန်းတွင်းမှာ ပိတောက်ရနံ့တွေ ရှိနေသည်။ လေသည် မိုးငွေ့တွေကို သယ်ဆောင်လာစပြုလာပြီ။

“ဟော ဒီပုံကို ကြည့်စမ်း သား”

အမျိုးသားတစ်ယောက်ပုံ ဖြစ်သည်။ ။ ဓာတ်ပုံအနားတွင် ဖွာလန် နေသည်။ ဓာတ်ပုံထောင့်မှာ ဆေးသားတွေ ကွာကျနေပြီ။

ချောမောသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း ညိုလဲ့သော မျက်ဝန်းနှင့် နှုတ်ခမ်းများက ပြတ်သားကြည်လင်ဟန် ရှိသည်။

“ဒါက ဘယ်သူလဲ အမေ”

“နောက်ဘက်မှာ ကြည့်”

ဓာတ်ပုံနောက်မှာ စာတန်းလေးတစ်ကြောင်း။ မင်ရောင်က နှစ်ပေါင်းများစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် မင်ရောင်။

‘အသက်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ချစ်ရပါသော မြသို့’

၁၃၊ ၃၊ ၁၉၄၅

ကျွန်တော် အမေ့မျက်နှာကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်နေမိ သည်။ အမေက ပြုံးသည်ဆိုရုံကလေး ပြုံးနေသည်။

“အဲဒါ အမေငယ်ရည်းစားပေါ့၊ ကိုဘအေးတဲ့၊ ဂျပန်တော်လှန်ရေး ထဲကို ပါသွားတာ၊ ပြန်မလာတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုပြန်မလာတာလဲ အမေ”

“သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ထွက်သွားကြတာပဲ။ ကိုဘအေး

ရယ်၊ ကိုကံမောင်ရယ်၊ ကိုပိုက်တင်ရယ်။ ကိုပိုက်တင်ကတော့ စစ်ကြီး ပြီးတော့ ရန်ကုန်ရောက်သွားတယ်ဆိုလား၊ ကိုကံမောင်ကတော့ ရွာကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးနှောက်ပျက်စီးပြီး ရောက်လာတာ၊ ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘူး။ ကိုဘအေးကတော့ သရက်မှာဆိုလား၊ ပျဉ်းမနားဆိုလား ကျဆုံးသွားတယ်တဲ့”

“ဒီဓာတ်ပုံက အမေ့ကို သူ မသွားခင်က ပေးခဲ့တာလား။”

“အေး..... ဟုတ်တယ်၊ သူ မသွားခင်က ကြိုပေးခဲ့တာ။ အခုန အမေ့သူငယ်ချင်း မြစ်နံနဲ့ အတူသွားရိုက်တဲ့ အမေ့ဓာတ်ပုံကိုလည်း သူ ယူသွားတယ်။ တော်လှန်ရေးက သူ ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုရင် သူ ဓာတ်ပုံကို တစ်သက်လုံး သိမ်းထားလိုက်ပါတော့တဲ့။ အမေ့ဓာတ်ပုံ ကတော့ စစ်မြေပြင်မှာပဲ ကျနေခဲ့ပြီတူပါရဲ့။”

“ထွက်သွားတဲ့နေ့က အမေနဲ့ မတွေ့ဘူးလား။”

“တွေ့တာပေါ့၊ မြစ်နံပဲ အမေ့ကို လာခေါ်တာ၊ ညောင်လှမြစ် ဆိပ်က ကမ်းပါးထိပ်ကို အမေ့ရောက်သွားတော့ သူတို့သုံးယောက်ပါတဲ့ လှေကလေးက မြစ်ဆိပ်ကနေ ထွက်နေပြီ၊ လှေပေါင်းမိုးထဲက လက်ပြ သွားရှာတယ်၊ အမေက ကမ်းပါးထိပ်က သူတို့လှေကလေး အဝေးမှာ ပျောက်သွားတဲ့အထိ အမေ ကမ်းပါးထိပ်မှာ ရပ်နေမိတယ်။ အဲဒါ နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရတာပါပဲ”

“ဒီဓာတ်ပုံကို အဖေက ဘာပြောလဲဟင်”

“ဟင့်အင်း..... ဒီဓာတ်ပုံအကြောင်း နင့်အဖေ မသိဘူး။ အမေ တစ်ခါမှ မပြခဲ့ဘူး။”

အမေက ကျောက်ကာသေတ္တာလေးထဲကို ပစ္စည်းတွေ ပြန်ထည့် သည်။ ဓာတ်ပုံဟောင်းကလေးတွေကို တယုတယ ပြန်ထည့်သည်။

ပိတောက်ရနံ့သည် လေထဲတွင် ဝေ့ဝဲနေသည်။

(၄)

အမေဆုံးသွားတာ ကြာခဲ့ပြီ။ မိုးရက်တစ်ရက်မှာ ဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်လည်ရက် တစ်ရက်မှာတော့ အမေ့ကိုရည်စူး၍ ဆွမ်းကျွေးချင်သည်ဟု အဖေပြောသည်။ ရပ်ဝေးက သားသမီးတွေကိုလည်း မှာသည်။ အမေကျန်ရစ်ခဲ့သော ထဘီအင်္ကျီ တချို့ကိုလည်း နွမ်းပါးသူတွေကို ပေးပေးဖို့ အဖေ စီစဉ်သည်။ ထိုနေ့က အမေ့သေတ္တာကို နှစ်ပေါင်း ၄၀ လောက်အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် အဖေဖွင့်သည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတော့ အမေ့ ကျောက်ကာသေတ္တာကလေးကိုလည်း ဖွင့်ဖြစ်သွားကာ ဓာတ်ပုံဟောင်းတွေကို အဖေ တွေ့သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော် အဖေ့ကို အကဲခတ်နေမိသည်။ အဖေက ဓာတ်ပုံတွေကို တစ်ပုံချင်း ကြည့်သည်။ ဓာတ်ပုံနောက်က စာကိုဖတ်သည်။ နောက်တော့ ပြုံးလေသည်။

“ဒါ ဘယ်သူလဲကွ”

“အမေ့ငယ်ရည်းစားလို့ ပြောတာပဲ”

“ဟေ.... မင်း ဘယ်သူပြောလဲ”

“အမေပြောခဲ့ဖူးတာပဲ”

အဖေက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဓာတ်ပုံကလေးတွေကို ကျောက်ကာသေတ္တာထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။ ပြီးတော့ သေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်သည်။ အတော်ကြီးကြာမှ စကားစပြောသည်။

“မင်းကွာ သိရက်သားနဲ့၊ မင်းအမေ မြေချတဲ့နေ့က ပြောဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘာကိုလဲ အဖေ”

“ဪ... ဓာတ်ပုံတွေလေကွာ၊ မင်းအမေ မြေမြုပ်တဲ့နေ့က သည်ဓာတ်ပုံကလေးတွေ သူနဲ့အတူ ထည့်ပေးလိုက်ရင် သူ သိပ်ဝမ်းသာရှာမှာ”

၁၂ ၊ နေဝင်းမြင့်

အဖေက အလေးအနက် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ အပြင်ဘက်
မှာတော့ မိုးတွေ ညိုရိုနေသည်။ ကျွန်တော်က အမေရင်ဘတ်က
သေ့ကလေး၊ စစ်မြေပြင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမေရဲ့ ဓာတ်ပုံကလေး၊
ပြီးတော့ မျက်ရည်လွယ်တတ်သော အမေမျက်ဝန်းများကို လွမ်းနေမိ
လေသည်။

အိပ်မက်ဖူး၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၉၀။

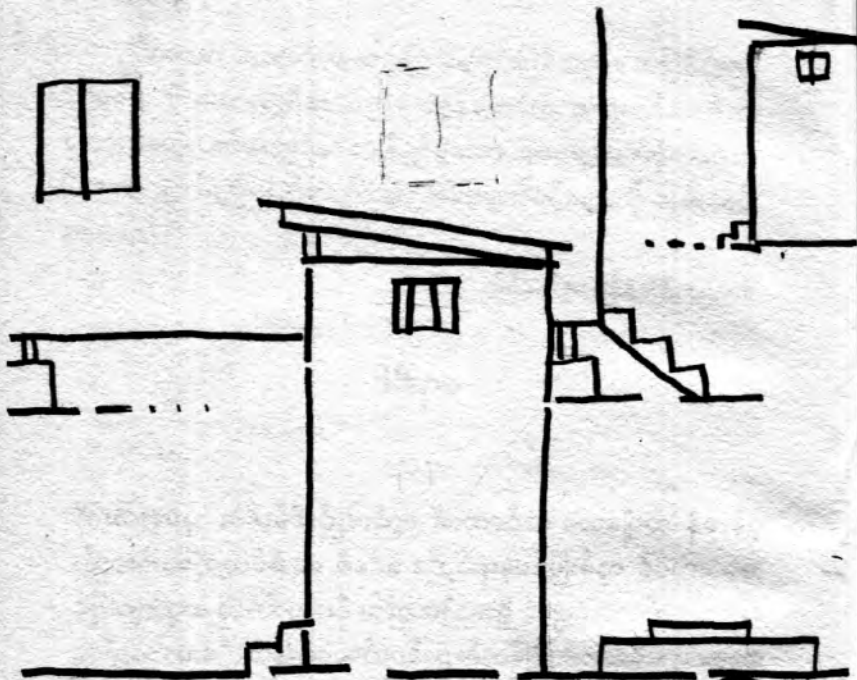
ရေအိမ်

(၁)

ဝုန်းခနဲ ထပျံသော ယင်ကောင် မည်းမည်းစိမ်းစိမ်း အုပ်စုကြီးကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။ စင်စစ် ရေအိမ်ဟုဆိုသော်လည်း ရေတစ်စက်တလေမျှပင် ရှိသည်မဟုတ်။ ပိုးလောက်တို့ တဖွားဖွားဖြင့် ခြေချစရာမရှိအောင် အမြဲတမ်း ညစ်ပတ်ပေရေနေတတ်သော သည်ရေ အိမ်ကလေးကို တစ်ခါက 'ရေလောင်းအိမ်သာ' ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြဖူးသည် ဆိုခြင်းကမူ ယခုအခါ အိပ်မက်အဖြစ်သာ ကျန်ရစ် တည်ရှိနေတော့ သည်။

(၂)

သည်တန်းလျားခန်းတွေကလည်း ဆောက်ခါစ၊ သည်ရေအိမ် ကလေးကလည်း ဆောက်ခါစ။ အဲသည်တုန်းကတော့ ခပ်ဝေးဝေး ရေစက်တစ်ခုမှ တစ်လက်မ ရေပိုက်တစ်ချောင်းကို သွယ်ယူကာ ရေအိမ် ဟူသော အမည်နှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ ရေတွေ တဝေါဝေါ ကျနေ စေခဲ့ဖူးသည်။ သည်တုန်းက လူတွေကလည်း များလှသည် မဟုတ် သေး။ စုစုပေါင်းမှ အိမ်ထောင်စုခြောက်စု၊ လူဦးရေအားဖြင့် ၂၀

305. 1305
1305
1305

1305. 1305

လောက်ရှိမည်။ နှစ်လုံးတွဲ ရေအိမ်ကလေးသည် အသစ်တုန်းကတော့ သူ့ဝန်နှင့် သူ့အား မျှတနေခဲ့သည် ဆိုပါတော့။ ခပ်မြင့်မြင့် အုတ်ရိုးစီ အင်္ဂါတေအုတ်ခုံပေါ်မှာ သွပ်ပြားမြောင်းကြဲ ထူထူကြီးတွေ ကာရံထား သည်။ အမိုးကလည်း သွပ်ပြားထူထူကြီးတွေပါပဲ။ တံခါးတွေကတော့ ကျွန်းသားတွေကို ထောင်ကွေးကာ သွပ်ပြားဂိတ်ထူထူ တစ်ချပ်လုံးကို ရိုက်ကပ်ထားသည်။

ပြီးတော့ ရေအိမ်ထဲမှာ နှစ်ခန်းကို တစ်လုံးနှုန်းဖြင့် မီးလုံးလေး တစ်လုံးကိုလည်း တပ်ဆင်ပေးထားသည်။ (သွပ်ပြားကို မီးလုံးတစ်လုံးစာ ဖြတ်တောက်၍ အခန်းအလယ်က တပ်ထားသဖြင့် နှစ်ခန်းစလုံး လင်းသည်) ရေအိမ်၏ နောက်မှာ ကပ်လျက်က 'စံပရိတ်တင့်' ဟုခေါ် သော သီးခြားရေစစ်ကန်တစ်လုံး ရှိသည်။ သည်ကန်ကရေနှင့် အညစ် အကြေးကို တစ်ကန်စီ စစ်ထုတ်ပေးသည်။ ရေစစ်ကန်၏ အမိုးတွေကို အုတ်ကြွပ်ဖြင့် မိုးထားသဖြင့် မိုးရေနှင့် အမှိုက်သရိုက်များ ရုတ်တရက် မဝင်နိုင်ပါ။ ရေပိုက်ခေါင်းမှ တဝေါဝေါ ကျနေသောရေက ရေအိမ်ကြော့ ခွက်ထဲကို အစဉ်မပြတ် ကျနေတတ်သဖြင့် အသုံးပြုနေစဉ်ရော၊ အသုံးပြု ပြီး အချိန်ရော အမြဲ သန့်ရှင်းနေတတ်သည်။ တန်းလျားခန်းကလေးမှာ နေသူတွေက တစ်ခါတစ်ရံမနက်ပိုင်းကလေးလောက်မှာသာ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် စောင့်ဆိုင်းနေရတတ်သော်လည်း အများအားဖြင့် အဆင်ပြေသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ရေအိမ်ကိုရော ရေစစ်ကန်ကိုပါ ရင်ဆိုင်ခန့်မြင့်သော ငါးပတ်လည် သစ်သားတိုင်များဖြင့် စနစ်တကျ ကာရံထားသည်။ တင်းတင်းရင်းရင်း ဆွဲကာထားသော သံဆူးကြိုးတွေကြောင့် ရေအိမ်ကလေးမှာ သီးသန့် ရေအိမ်လေးလို ဖြစ်နေသည်။

'သန့်ရှင်းပါ'၊ 'ရေကိုသာသုံးပါ'၊ 'သင့်သန့်ရှင်းမှုသည် သင့်ကျန်း မာရေး'၊ 'သန့်ရှင်းမှုဖြင့် ဂုဏ်ယူတတ်ပါစေ'၊ 'တုတ်နှင့်စက္ကူ မသုံးရ'၊

စသည် စသည် စာတန်းတွေကိုလည်း ရေအိမ်ဝမှာ ဆွဲချိတ်ထားသေးသည်။ ရေအိမ်ကို မဝင်ခင်မှာ သည်စာတန်းတွေကို အရင်တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။ ရေအိမ်ထဲမှာ အကန့်လေးတစ်ကန့် ရှိသေးသည်။ အင်္ဂတေ အကန့်ကလေး ဖြစ်သဖြင့် ရေကန်ကလေးလို ဖြစ်နေသည်။ ရေပိုက်မှ ကျသော ရေတွေက သည်ကန်ကလေးထဲကို အရင်ကျကာ ပိုလျှံသော ရေတွေကမှ ရေအိမ်ကြွေခွက်ထဲကို အဆက်မပြတ် ကျနေခြင်းဖြစ်သဖြင့် ရေအိမ်ကြွေခွက်သည် အညစ်အကြေးများ တင်မနေတော့ဘဲ အမြဲ သန့်ရှင်းနေတတ်သည်။ သို့သော် အသုံးပြုသူ၏ ကိုယ်ကာယ သန့်ရှင်းရေးအတွက်ကိုမူ သည်ရေကန်ကလေးထဲက ရေကို သုံးရသည်။ တချို့က သည်ရေကန်ထဲက ရေနှင့် မသန့်စင်ချင်ကြ။ စက္ကူကို သုံးချင်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရေအုပ်စုနှင့် စက္ကူအုပ်စုဟူ၍ အုပ်စုကြီးနှစ်စု ကွဲလာသည်။ တချို့က သတင်းစာစက္ကူ၊ တချို့က မဂ္ဂဇင်းဟောင်းများ၊ တချို့က ဘီလပ်မြေစက္ကူလို မာဆတ်ဆတ်စက္ကူ စသည်ဖြင့် စက္ကူအမျိုးမျိုးကို သုံးစွဲကြသည်။

ထိုအခါ ပြဿနာနှစ်ခု ရှိလာတော့သည်။ တစ်ခုမှာ စက္ကူအုပ်စု၏ အသုံးပြုပြီးစက္ကူများ ထားသိုရန် နေရာကိစ္စ ဖြစ်လေသည်။

တချို့ကတော့လည်း အသုံးပြုပြီး စက္ကူများကို ရေအိမ်အမိုးနှင့် နောက်ဘက် သွပ်ပြားအကာကြားက လက်ငါးလုံးခန့် ဟနေသော လေဝင်ပေါက်မှ အနောက်ဘက် ရေစစ်ကန် အုတ်ကြွပ်အမိုးပေါ် ပစ်ချတတ်၏။

တချို့ကတော့ ရေအိမ်တွင်း ကြွေခွက်ဘေးက အုတ်အကန့်ကလေး၏ ဘောင်ပေါ်မှာ မသိမသာ တင်ထားခဲ့တာလည်း ရှိ၏။

တချို့တလေက ထိုသုံးပြီး စက္ကူကို ရေအိမ်အပြင်ဘက်သို့ မရွံ့မရှာ ကိုင်လာကာ ရေအိမ်လမ်းဘေးတွေမှာ ပစ်ချခဲ့တာလည်း ရှိသည်။ ထိုအခါ အညစ်အကြေးတွေ ပေကျံနေသော စက္ကူမျိုးစုံက

ရေစစ်ကန် အမိုးတွေပေါ်မှာ၊ ရေကန်ကလေးဘေးမှာ၊ လူသွားလမ်းတွေ ပေါ်မှာ တစ်စစီ ပြန့်ကျဲနေတော့သည်။ ထိုအခါ တန်းလျားခန်းကလေးက ရေသုံးသူတွေဘက်က အသံထွက်လာတော့သည်။

စက္ကူမသုံးရေး၊ ရေကိုသာ သုံးစွဲရေး၊ စည်းကမ်းမဲ့ စက္ကူသုံးသူ များ ရှာဖွေပညာပေးရေးတွေ လုပ်လာရတော့သည်။ (ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တတ်ကြသည်)

“ဒီလိုဗျာ၊ ရေအိမ်ရဲ့ သဘောသဘာဝကိုက ရေလောင်းစနစ်နဲ့ လုပ်ထားတာ မဟုတ်လား၊ စက္ကူနဲ့ဆိုတော့ ရေအိမ်ရဲ့ သဘာဝနဲ့ ဘယ်လိုမှကို မကိုက်နိုင်တော့ဘူးလေ။ နောက် ဆိုးတာက စက္ကူတွေ ထင်တိုင်းပစ်ချနေတာ တွေ နေရတယ်။ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တော့ သိမှာပေါ့လေ။ အဲဒါ ရေကို သုံးကြဖို့တော့လိုမယ်”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စက္ကူမသုံးရေး အစည်းအဝေးအပြီးမှာ စက္ကူ တွေ ခါတိုင်းလိုပင် ပြန့်ကျဲနေတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် စက္ကူ ပြဿနာတစ်ခုကတော့ အသုံးပြုပြီး စက္ကူကို ရေအိမ်ကြွေခွက်ထဲကို ချထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝီလ်ဆင်နှင့် သားများကုမ္ပဏီ” ဟု တံဆိပ်ထိုးထားသော တိုင်းခြားဖြစ် ရေအိမ်ကြွေခွက်၏ အညစ်အကြေးဆင်းရာ အပေါက်မှာ ကျယ်လှသည် မဟုတ်ချေ။

ပြီးတော့ အပေါက်ကလည်း တစ်ဖြောင့်တည်းမဟုတ်။ အတွင်းမှာ တစ်ဆစ်ချိုး အခွေအကောက်ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ နူးပွလွယ်သော စက္ကူအမျိုးအစားက အကြောင်းမဟုတ် သော်လည်း ဘိလပ်မြေအိတ်ခွံလို မာခေါက်ခေါက် ပျင်းတွဲတွဲစက္ကူမျိုး ကျတော့ ကြွေခွက်အဝကို ဆိုပိတ်လိုက်သလို ဖြစ်နေတတ်သည်။ တခါ ဝေါကျနေသည့် ရေကလည်း သည်စက္ကူတွေ သွားနိုင်လောက်အောင် ဆွဲခေါ်မသွားနိုင်။ ထိုအခါ အညစ်အကြေးတွေ ဆိုပိတ်နေကာ ညစ်ပတ်

သထက် ညစ်ပတ်လာတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲသည်တုန်းကတော့ ရေအိမ်ကလည်း ကောင်းနေ
သေးသည်။ ရေလည်းရှိသေးသည်။ အသုံးပြုသူကလည်း နည်းပါး
သေးသည်။ သည်တော့ အဆင်ပြေနေသေးသည်လို့ပဲ ပြောနိုင်သေး
သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ရေအုပ်စုကြီးက စက္ကူအုပ်စုကြီးကို
လွှမ်းမိုးနေသေးလို့ပဲ ဖြစ်သည်။

(၃)

နှစ်ကလေး တော်တော်ရလာတော့ နောက်ထပ် တန်းလျားခန်း
သုံးခန်းလောက် တိုးလာသည်။ တန်းလျားသုံးခု တိုးလာသဖြင့် လူဦးရေ
ကလည်း သုံးဆလောက် များလာသည်။

နောက်ထပ် ဆောက်လုပ်သော တန်းလျားခန်းတွေအတွက်
ရေအိမ်တွေက တော်တော်ဝေးဝေးမှာ ဆောက်ပေးခြင်း၊ မီးနှင့်ရေ
မတပ်ဆင် ရသေးခြင်းတို့ကြောင့် အသုံးပြုသူ မရှိသလောက်ပင်။

တချို့တလေက ထိုရေအိမ်များဆီသို့ သွားတတ်သော်လည်း
အများစုကမူ သည်ရေအိမ်ဟောင်းကလေးဆီကိုပဲ လာကြသည်။
နောက်တစ်ခုက ခပ်ဝေးဝေးမှာ ချောက်ချီးချောက်ချက်ရောင်းသော
ဈေးဆိုင်တန်းကလေးက သည်တန်းလျားတွေနားကို ရုတ်တရက်ကြီး
ပြောင်းရွှေ့လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ဈေးဆိုင်တန်းကလေး ဆိုသော်လည်း
ဈေးငယ်လေးတစ်ဈေးစာလောက်ရှိသဖြင့် သည်နေရာကလေး ပိုမိုစည်
ကားလာသည်။ အနားမှာ မြို့ပတ်ဘူတာရုံကလေးကလည်း ရှိသဖြင့်
ခရီးသည်တချို့ကလည်း သည်နေရာမှာ ရှိနေတတ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် လူတွေအားလုံး၏ ကြိုတင် တွက်ဆထားသော
အညစ်အကြေးစွန့်ခြင်းကိစ္စသည် သည်ရေအိမ်ကလေးဆီကို ဦးတည်

ကာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သည်ရေအိမ်
ကလေးသည် တန်းလျားခန်း အိမ်သာလည်းဖြစ်၊ ဈေးအိမ်သာလည်း
ဖြစ်ကာ ခရီးသည်များ၏ ဘူတာအိမ်သာလည်း ဖြစ်သွားရတော့သည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ ဈေးလေးရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်လေ
သည်။ မနက်မိုးမလင်းခင် ရောက်နေတတ်သော ဈေးသည်များသည်
မနက်မိုးလင်းတာနှင့် သည်ရေအိမ်ကလေးမှာ လုယက်တိုးဝင် အသုံးပြု
ကြသည်။

လူဦးရေများလာသော တန်းလျားခန်းက လူတွေကလည်း မနက်
မနက် သည်ရေအိမ်ကလေးရှေ့မှာ တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့။ တန်းစီစောင့်နေရ
သော လူတွေကိုကြည့်ကာ တချို့ကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်
စောင့်ဆိုင်းသည်။

တချို့ကတော့လည်း တွန့်လိမ် ရှုံ့တွနေသော မျက်နှာတွေနှင့်
ရေအိမ်ကလေးက ဆင်းလာမည့်လူကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်ဆိုင်းနေ
တတ်သည်။

တစ်ခါကတော့ နှုတ်လျှာကြမ်းကြမ်း ဈေးသည် မိန်းမတစ်ဦးနှင့်
တန်းလျားခန်းက မိန်းမတို့ ရေအိမ်သို့ အရင်ရောက်ခြင်း၊ မရောက်ခြင်း
ထက် ရေအိမ်နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း၊ မသက်ဆိုင်ခြင်းကသာ အဓိကကျသည်
ဟု ယူဆကာ ရေအိမ်ကို လှဝင်သည်။

ထိုအခါ နံနက်စောစော 'ဖေ' ချင်း မိုးမွန်အောင် ဆဲရေးတိုင်းထွာ
ခြင်း၊ Jazz တေးသွားများ ဝေစီသွားတော့သည်။ တစ်ခါကတော့
ရေအိမ်ပေါ်မှာ လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုကြာမြင့်သည်ဟု ဆိုကာ တံခါး
အတင်းဆွဲဖွင့်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့သေးသည်။

ရေအိမ်ရှေ့မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့သော အသေးအဖွဲ့ အမှုကလေးများမှာ
မှတ်တမ်းမှတ်ရာ မရှိသော်လည်း မနည်းလှတော့ချေ။

(၄)

အဆိုးဆုံးက ရေအိမ်ကို သွယ်ထားသော ရေပိုက်တစ်ချောင်းလုံး ညဘက်မှာ လူခိုးခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ရေပေးနေသည့် ရေစက်မှ ရေအိမ် အထိ အတန်ငယ် ရှည်လျားသော သံပိုက်ကို ဖြတ်တောက်ကာ ခိုးယူ သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခါတိုင်း ရေတွေ တဝေါဝေါ ကျနေတတ်သော ရေအိမ်ကလေးမှာ ရေလုံးဝ ပြတ်တောက်သွားတော့သည်။ တချို့ကလည်း ရေပိုက်ပြန်လည် တပ်ဆင်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးလာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေမရှိလို့ကတော့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်။ ရေပိုက် ပြန်ဝယ်ပြီး တပ်ဖို့။”

“ရေပိုက်၊ ဘယ်သူက ဝယ်ရမှာလဲ”

“ကျုပ်တို့ပဲ ဝယ်ရမှာပေါ့ဗျ၊ ဘယ်သူက ဝယ်ရဦးမှာလဲ။ ကျုပ်တို့ တန်းလျားနဲ့ ဆိုင်တာပဲ”

“ဘာ... တန်းလျားလိုင်း အိမ်သာရမှာလဲ။ ဘုံအိမ်သာဖြစ်သွား ပြီရှင်၊ ဈေးအိမ်သာဖြစ်သွားပြီ သိရဲ့လား။ ဈေးသည်တွေပဲ သွားကောက်”

“ဒီလိုလေဗျာ ရေ....”

“အို.... မထည့်နိုင်ပါဘူး။ ရေမရှိလည်း ရတာပဲ။ တစ်ပြားမှ လာမကောက်နဲ့။ မထည့်နိုင်ဘူး။ လာကောက်တဲ့လူ ခွေးပြောသလို ပြောပစ်လိုက်မယ်”

ဤသို့ဖြင့် ရေပိုက်လည်း မဝယ်ဖြစ်တော့ပါ။ ရေအိမ်က မီးလုံး မရှိတာကလည်း နှစ်နှင့်ချီပြီးကြာပြီ။

တံခါးဂျက်တွေ၊ လက်ကိုင်ကွင်းတွေ မရှိတော့တာလည်း ကြာပြီ။ ပတ်ပတ်လည်ကာထားသော သွပ်ပြားအောက်ခြေတွေလည်း ဆွေးမြည့် ပြတ်ထွက်ကုန်ပြီ။ အဆိုးဆုံးက ရေအိမ်အနောက်ဘက် သွပ်ပြားမှာ နှစ်ပေပတ်လည်ခန့် ပိုက်၍ ပြုတ်ကျနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရေအိမ်ထဲမှာ လူထိုင်နေတာကို တော်တော်ဝေးဝေးက တွေ့နိုင်သည်။ (အောက်ခြေက အင်္ဂါတေ အုတ်ခုံအကာတန်းကလေးရှိသဖြင့် လူအောက်ပိုင်းကိုတော့ မမြင်ရပါ။) သွပ်ပြားပေါက်ကို စိတ်လိုလက်ရ ဖာမည့် ထေးမည့်သူလည်း မရှိ။ ပတ္တာတစ်ဖက်ပြုတ်နေသော ရေအိမ် တံခါးအောက်ခြေ၊ သွပ်ပြားကလည်း လူတစ်ယောက်ဝင်နိုင်လောက်အောင် ဆွေးမြည့်ပေါက်ပြဲနေသည်။ ဒါကိုတော့ တစ်ယောက်က ဝါးထရုံအပိုင်းအစတစ်ခုကို ရေအိမ်ထဲ ထည့်ပေးထားခြင်းဖြင့် ရှေ့ပိုင်းလုံခြုံမှုကို ရနေစေသည်။

ဒါပေမဲ့ သည်ဝါးထရုံ အပိုင်းကလေးကလည်း တစ်ပတ်လားပဲ ခံသည်။ ရေအိမ်မှာ သန့်ရှင်းရေးသုံး ကိရိယာများအဖြစ် တစ်ချောင်းချိုး၊ နှစ်ချောင်းချိုးဖို့ အတော်ပဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရေအိမ်ကလေးဘေးမှာ သုံးပြီးစ ဝါးထရုံစတွေ ပြန့်ကျဲနေလေသည်။

ထိုအခါ နောက်ထပ် ဝါးထရုံ ရောက်မလာတော့ဘဲ ရေအိမ်တွင်းသို့ လေနှင့် အလင်းရောင် လုံလောက်စွာ ရရှိနေလေသည်။

(၅)

ရေအိမ်ပတ်လည်မှာ ကာရံထားသော ငါးပတ်လည် သစ်သားတိုင်များနှင့် သွပ်ဆူးကြိုးများ ယိုင်နဲ့ ပြုတ်ထွက်သွားခြင်းမှာလည်း ရေအိမ်ကလေး၏ ဂုဏ်သရေကို ပိုမို နိမ့်ကျသွားစေလေသည်။

ရေစစ်ကန်အဖုံး အုတ်ကြွပ်တန်းတွေ ဆွေးမြည့်ကာ ရေစစ်ကန်ထဲသို့ ပြတ်ကျကုန်သည်။ အုတ်ကြွပ်တန်းတွေ ပြုတ်ကျတော့ အုတ်ကြွပ်တွေလည်း ကွဲကုန်တော့သည်။ ထိုအခါ ရေစစ်ကန်ထဲက ရေနှင့် အညစ်အကြေးများကို မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်နေရသည်။ နှစ်ချို့ အညစ်အကြေးများ၏ ပုပ်အက်နံ့စော်သော အနံ့အသက်က သည်နားတစ်ဝိုက်မှာ အမြဲလိုလို ဝေ့ဝဲနေသည်။

အဆီးအတားမဲ့ ရေစစ်ကန်ဟောင်းထဲသို့ ပတ်ဝန်းကျင်က
ခွေးငယ်များ၊ ကြက်များ၊ ဝက်များ ကျသည်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

အဆိုးတကား အဆိုးဆုံးမှာ ခါတိုင်း ရေတွေကျနေတတ်သော
ရေအိမ်ကလေးမှာ ရေလုံးဝ ပြတ်တောက်သွားသဖြင့် အညစ်အကြေးများ
ပြည့်လျှံလာခြင်း ဖြစ်သည်။

တချို့က ကိုယ့်အိမ်က ရေတစ်ပုံးခွဲလာကာ ဆေးကြောသုတ်သင်
သည်။

ထိုအခါ ခဏကလေး သန့်ရှင်းသွားသော်လည်း အများစုကြီးက
ရေပါလာသည် မဟုတ်ချေ။ ထိုအခါ အညစ်အကြေးတွေက ပိုမိုပြည့်လျှံ
ကာ ညစ်ပတ်ပေပွနေလေသည်။

ရေအိမ်ကလေးထဲမှ အညစ်အကြေးတွေက ကြွေခွက်ထဲမှာတင်
မဟုတ်တော့ဘဲ အုတ်ရေကန်ကလေးထဲမှာပါ ပြည့်သိပ်သွားသည်။
သည်ရေအိမ်ကလေး၏ မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်မှုကို အကာအကွယ်ယူကာ
အသုံးချသူများလည်း ရှိလာသည်။

တစ်ခါက ညဘက်မှာဖြစ်သည်။ မီးရောင်လည်း မရှိသဖြင့်
ရေအိမ်ကလေး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်မည်းနေသည်။ (ညဘက်တွင်
ရေအိမ်က ခြေချစရာမရှိအောင် ညစ်ပတ်ခြင်း၊ မီးမရှိခြင်း၊ သရဲခြောက်
သည် သတင်းကြီးခြင်းတို့ကြောင့် အသုံးပြုသူ နည်းပါးသည်။)
ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန်မှာ ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဆိုးရွားပြင်း
ထန်သော အနံ့အသက်များကို ရှူရှိုက်ကာ ရေအိမ်တံခါးဆီသို့ ချဉ်းကပ်
မိချိန်၌ ဝန်းခနဲ လူတွေ ထပြေးသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် လိုက်ထိုး
ကြည့်တော့ လူသုံးယောက်လောက်ဟုသာ ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ အံ့သြခြင်း
ကြီးစွာ ပြန်လာရသော်လည်း တစ်ညလုံး စဉ်းစား၍မရ။

နောက်တစ်နေ့မနက် ဈေးတန်းကလေးမှ ဖြတ်ကာ ထွက်လာချိန်

တွင် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး ပြေးလိုက်လာသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို သည်ဈေးတန်းကလေးမှာ တွေ့နေကျဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် မရင်းနှီးပါ။

သူမ၏ ထူအမ်းသော နှုတ်ခမ်းတွေကို လိမ်တွန့်လိုက်ကာ ပြောသည်။

“အစ်ကိုဟာလေ တော်တော်ဆိုးတယ်”

“ဗျာ.... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှလဲ၊ အစ်ကိုလည်း ဝါသနာပါတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ သူများ ကို လိုက်နှောင့်ယှက်တာလေ”

“ကျွန်တော် နှောင့်ယှက်တယ်၊ ဘာပါလိမ့်”

“ညကလေ အစ်ကို မဟုတ်လား၊ လာချောင်းတာ”

“ချောင်းတယ်၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာကိုမှ လာမချောင်းရပါလား”

“အိမ်သာမှာလေ၊ အဲသလို မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်မမှာ အဲဒါ စီးပွားရေး အစ်ကိုရဲ့”

ကျွန်တော် အံ့ဩသွားသည်။ သူမကို သည်အခြေအနေမျိုးနှင့် တွေ့ရလို့မဟုတ်။ သည်ရေအိမ်ကလေး၏ ကံကြမ္မာကိုသာ ဖြစ်လေ သည်။

သည်နောက်ပိုင်း ရေအိမ်ကလေး၏ အခြေအနေမှာ ပို၍ပင် ဆိုးလာတော့သည်။ ရေအိမ်ကြွေခွက်ကို လုံးဝ မမြင်ရတော့လောက်အောင် အညစ်အကြေးတွေ ပြည့်လျှံညစ်ပတ်နေသည်။ အသုံးပြုသူတွေက ရေအိမ်သန့်ရှင်းသွားဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘဲ ကြွေခွက်ခြေနင်းပေါ် အုတ်ခဲ နှစ်လုံးတင်ကာ အသုံးပြုသည်။ အညစ်အကြေးတွေက အုတ်ခဲလောက် မြင့်လာတော့ နောက်ထပ် အုတ်ခဲတစ်လုံးစီ ထပ်တင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အုတ်ခဲတွေ မြင့်သထက် မြင့်လာသည်။

ဆွေးပြီး ပြတ်ကျနေသော အနောက်ဘက်သွပ်ပြားက နေရောင်

တွေ ဝင်နေတတ်ကာ တံခါးအပေါက်ကြီးဘက်က လေတွေ တဟူးဟူး တိုးဝင်သည်။

အသုံးပြုသူက သုံးလေးထပ်မြင့်နေသော အုတ်ခဲတွေပေါ်မှာ ဟန်ချက်ညီညီ ထိုင်ရင်းက ပြုတ်ထွက်နေသာ တံခါးဂျက်ကိုလည်း ထိန်းထားရသေးသည်။

ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် လက်စွမ်းပြထားသော ညစ်ညမ်းရုပ်ပုံ တွေကတော့ မမြင်ချင်အဆုံး ဖြစ်လေသည်။ သည်ရပ်ကွက်ကလေးထဲမှာ လူ၏ ခန္ဓာဗေဒကို ကျွမ်းကျင်သော ပန်းချီဆရာတစ်ဦးတလေ ရှိနေသည် မှာ သေချာနေသည်။

ခဲတံ၊ ဘောလံပင်၊ နီပြာတံတွေနှင့် ရေးထားသော ညစ်ညမ်းစာ တွေကတော့ ဘယ်ဘက်လှည့်လို့မှ မလွတ်နိုင်။ အုတ်ကန်ကလေးထဲမှာ တော့ အညစ်အကြေးစတွေ ပေပွနေသည်။ တုတ်စတွေ ပြည့်နှက်နေ သည်။ တုတ်စတွေကလည်း အရွယ်အမျိုးမျိုး။ လက်ညှိုးလောက်၊ လက်မလောက်။ တချို့က တံမြက်စည်းရိုးတံတွေ၊ ဝါးခြမ်းပြားကြီးကြီး တွေလည်း ပါသေးသည်။

ကွမ်းယာထုပ်သည့် စက္ကူစလောက်ကလေးတွေကို ဘယ်လိုအသုံး ချသလဲဟု မသိရသော်လည်း စက္ကူတွေကလည်း အရွယ်အမျိုးမျိုး ရှိနေသည်။

ဗာဒံရွက်၊ ဗျိုင်းချေးရွက်နှင့် သန့်စင်သူ၊ အုတ်ခဲထက်ပိုင်းကျိုးနှင့် သန့်စင်သူ အစုံအစုံ။

“ကျွန်မတို့ ကုသိုလ်ယူကြရအောင်။ မောင်က ရေဆွဲပေး။ ကျွန်မ က ဆေးချမယ်”

ဇနီးသည်က နှာခေါင်းကို အဝတ်စတစ်စစည်းရင်း ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ဖူးသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရေဘုံပိုင်ကလေးမှ ရေပုံးပေါင်းများစွာ ခပ်၍ တုန်တုန် လောင်းချသန့်ရှင်းတော့မှ ပြောင်စင်သွားသည်။

ရေလောင်းသန့်စင်ပြီး ရေအိမ်မှ ထွက်လိုက်သည့်အခါ အပြင်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရဟန်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာနေသည်။ သူမလက်ထဲမှာတော့ သစ်ကိုင်းစကလေး နှစ်စ။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်းမှာပင် ရေအိမ်ကလေး ပြန်လည် ညစ်ပတ်သွားပြန်သည်။

(၆)

အခုတော့ အင်္ဂတေအုပ်ခဲတွေလည်း ပဲ့ကျကာ အုတ်ပေါက်တွေ ပေါ်နေပြီ။ တံခါးရွက်တွေ ပြုတ်ကျကုန်ပြီ။ (စာရွက်ပေါ်က သန့်ရှင်းပါ၊ သင့်သန့်ရှင်းမှုသည် သင့်ကျန်းမာရေး စာတန်းကလေးတွေလည်း မရှိတော့ပါ)

ရေစစ်ကန်ထဲကို မိုးရေတွေ ဝင်ထားသဖြင့် အညစ်အကြေးရေတွေ အပြင်ကို လျှံထွက်နေတာလည်း ရှိသည်။ ပတ်ပတ်လည် သွပ်ပြားအဟကြီးက ကျယ်သထက် ကျယ်လာကာ ကြွေခွက်ခြေနင်းပေါ်က အုတ်ခဲတွေလည်း မြင့်သထက် မြင့်လာပြန်ပြီ။

စက္ကူစတွေက ရေအိမ်ကလေးဘေးမှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကာ တချို့ကလေးငယ်တွေက ရေအိမ်ဘေး လမ်းတစ်လျှောက်မှာ အညစ်အကြေးစွန့်နေကြပြီ။

ဝုန်းခနဲ ထပျံတတ်သော ယင်ကောင် မည်းမည်းစိမ်းစိမ်းကြီးတွေကို လှမ်း၍ မြင်နေရ၏။ ဆွေးမြည့်နေသော သစ်သားနှင့် အင်္ဂတေက တွဲစပ်မှုမရှိတော့ဘဲ အဟတွေကြားမှာ ပိုးလောက်တွေ တလွန့်လွန့် တွယ်တက်နေသည်။

အကောင်းဆုံးက သည်ရေအိမ်ကလေးကို တွန်းလှဲဖြိုဖျက်လိုက်ဖို့ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဈေးကလေးက လူတွေ၊ တန်းလျားခန်းတွေက

၂၆ ၊ နောင်ဖြင့်

လူတွေ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဘူတာရုံက လမ်းကြိုခရီးသည်တွေက သည်ရေ
အိမ်ကလေးကို အသုံးချနေကြဆဲ ဖြစ်လေသည်။

ရင်ခုန်ပွင့် ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၉၁။

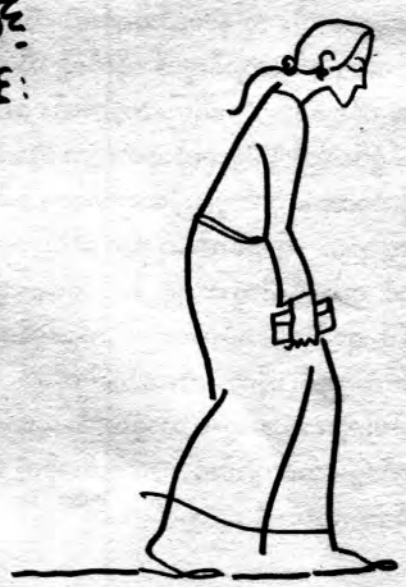
မိကျောင်း

(၁)

ရက်စက်တယ်ပဲပြောပြော၊ မညာမတာ လုပ်တယ်ပဲဆိုဆို ချစ်တီးလို
လူမျိုးကလည်း ရှိပါဦးမှ။ မြို့ရယ် ရွာရယ်လို့ရှိလာရင် ရွာတော်ရင်၊
မြို့တော်ရင် ဆိုတာတွေ ရှိလာရသလိုပဲ။ ကိုချစ်တီးလို လူမျိုးကလည်း
လိုအပ်စွာ ရှိနေရတော့တာပါ။ သူ့နာမည်အရင်းက ကိုကျင့်တီးပါ။
လူတွေက သူ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုကို လိုက်လို့ ကိုကျင့်တီးလို့
မခေါ်ကြတော့ဘူး။ ကိုချစ်တီးပဲ ခေါ်ကြတော့တယ်။ အသားဝါဝါ
မျက်ရစ်မပါတဲ့ မျက်ခွံပိတ်ကြီးနဲ့ ပိန်သွယ်သွယ်လူက ကိုချစ်တီးဆိုတဲ့
နာမည်နဲ့တော့ မလိုက်တော့ မလိုက်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်မြို့လုံးက
သည်လိုပဲ ခေါ်ကြရာက ကိုချစ်တီးဆိုမှပဲ သိကြတော့တယ်။
မြို့ပေါ်ရယ်တောင် မဟုတ်ပါဘူး။ မြို့ရဲ့ အရှေ့ ခုနစ်တိုင်၊
အနောက်ခုနစ်တိုင် ရွာနီးချုပ်စပ်ကလည်း သည်လိုခေါ်တာပဲ။
ကိုချစ်တီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုကျင့်တီးခေါ်ခေါ် ကိုချစ်တီးခေါ်ခေါ်
ကိစ္စလုပ်တဲ့ပုံ မပေါ်ပါဘူး။ သူ့အတွက် ဘာမှလည်း ထူးခြားဟန် မပြ
ပါဘူး။ သူ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနဲ့ ကိုချစ်တီးဆိုတဲ့ နာမည်က
လိုက်တောင် လိုက်သေးတယ်လို့ သူ တွက်တယ်။

ବନ୍ଦୀ ଗଣ
ପ୍ରବନ୍ଧ:

ଶ୍ରୀମତୀ

သူ့အလုပ်က အပေါင်ခံတဲ့အလုပ်။ အပေါင်ခံတာမှ ဘိုးစဉ်
ဘောင်ဆက် အပေါင်ခံတာ။ နှစ်ပေါင်းကို မနည်းတော့ဘူး။ မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ပဲ
ဆိုပါတော့။ သူ့မိဘများလက်ထက် အရင့်အရင့်ကတော့ အစိမ်း
အောက်ခံမှာ အဖြူစာလုံးနဲ့ 'အမိန့်ရအပေါင်ဆိုင်' ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေ
ဘာတွေနဲ့ပေါ့လေ။ နောက်ပိုင်းတော့ အဲသလို ဆိုင်းဘုတ်မျိုး တပ်ခွင့်
မရှိပေမဲ့ အဲသလို အလုပ်မျိုးကတော့ လုပ်လို့ရနေသေးတော့ ငှက်ပျော
ပင်စိုက် မိလိုက်ဖသာပဲ။ လက်ကြောတင်းစရာမလို၊ နဖူးကရွေး ခြေမ
ကျစရာမလိုတဲ့ အလုပ်မဟုတ်လား။ အေးအေးပဲ။

ဈေးမြောက်ဘက်ထောင့်က လေးထောင့်စပ်စပ် ရေဒီယိုပုံ အညာ
တိုက်ဟောင်းကြီးက ကိုချစ်တီးတို့တိုက်ပဲ။ တိုက်ထိပ်နဖူးစည်းမှာ
၁၉၄၉ လို့ စာလုံးထွင်းထားတဲ့ အဲဒီတိုက်ကို အပေါင်ဆိုင်တိုက်လို့ပဲ
ခေါ်ကြတယ်။

တချို့ကလည်း ချစ်တီးတိုက်တဲ့။ တိုက်တံခါးလုပ်ထားတဲ့
သစ်သားဘေးထိုးတံခါးတွေဆိုတာ ဟောင်းမြင်းနေပြီ။ တိုက်ဘေးဘက်
က ပြတင်းပေါက်ရယ်လို့လည်း မရှိတော့ တိုက်က အမြဲတမ်း မှောင်ပိန်း
နေတတ်တယ်။ အဲသည်တိုက် မည်းမှောင်ထဲမှာ သစ်သားခုံရှည်တစ်လုံး
ရယ်၊ သားရေပြားခင်းထားတဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးရယ်၊
ခွေးခြေပုနှစ်လုံးရယ်ပဲ ရှိတယ်။ သူ့ဘေးမှာ စုံစီနဖာထည့်ထားတဲ့
မှန်စီရိုဟောင်းတစ်လုံးလည်း ရှိတယ်။ ဒါပဲ။ ခွေးခြေပုကလေး တစ်လုံး
ပေါ်မှာတော့ ရေနွေးကရားတစ်လုံးရယ်၊ ပန်းကန်လုံးနှစ်လုံးလောက်
ရယ်၊ သော့တွဲတစ်တွဲရှိတယ်။ ကိုချစ်တီးရဲ့အလုပ်က အဲသည် ပက်လက်
ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီးရင် ရေနွေးတစ်ခွက် နှစ်ခွက်သောက်၊
လိုအပ်ရင် သော့တွဲယူ၊ အခန်းသော့ဖွင့်၊ ပြီးရင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်
မှာ တစ်နေကုန် ပြန်ထိုင်။ ဒါ သူ့အလုပ်ပဲ။ သူ့မိန်းမ မကျင်လှကတော့
သူ့နားမှာ ဘယ်တော့မှမရှိဘူး။ အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှာချည်းပဲ။

သားသမီးတွေ ရှိပေမဲ့ လက်လွတ်ကုန်ပြီ။ ကိုချစ်တီးက ဘယ်မှလည်း သွားလေ့မရှိဘူး။ ‘အပေါင်ဆိုင်တိုက်ကိုသွားတာ ကိုချစ်တီး မတွေ့ခဲ့ပေါင်ကွာ’ ရယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။

ဝါးငါးများတံတစ်ချောင်းလို ပိန်သွယ်ပြီး ကိုင်းကွေးနေတဲ့ အရပ်ကြီးနဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်တဲ့ပြီး မျက်ခွံပိတ်ပိတ်ကြီးကို မဖွင့်တမ်း ချထားပြီး ထိုင်နေလိုက်တာ တစ်နေကုန်ပဲ။ တိုက်ရှေ့ လူလာရပ်လို့ကတော့ ပိတ်ကျနေတဲ့ မျက်ခွံထူထူကြီးအောက်က မှေးကျဉ်းကျဉ်းမျက်လုံးတွေကို မိကျောင်းတစ်ကောင်က အစာကို လှမ်းမြင်ရင် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တတ်သလို ကြည့်နေတတ်တယ်။ မျက်ခွံတစ်ချက်အပင့်ကလေးကိုမှပဲ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ လက်ထဲမှာ ဘာပါလာသလဲ၊ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့လူလဲ၊ လက်ထဲက ပစ္စည်းဟာ ကာလပေါက်ဈေး ဘယ်လောက်တန်သလဲ၊ အခု သူပေးနိုင်တာ ဘယ်လောက်ဖြစ်သင့်သလဲ စတဲ့ အချက်တွေကို တစ်ထိုင်တည်း အက်ခတ်ပြီးသားလည်း ဖြစ်နေတတ်တယ်။ မျက်စိက မြင်လိုက်ရသမျှ ဦးနှောက်ကို သတင်းပို့၊ ဦးနှောက်က ဒေတာ (Data) တွေကို အခြေခံပြီး တွက်ချက်ရတဲ့ အဖြေကို မှတ်ထားလိုက်တာက ကြာလှရင် နှစ်စက္ကန့်သာသာပဲ။ အဲသလောက်ကို မြန်တယ်။

အဲသလိုအခါမျိုးမှာ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်က ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး ဘယ်တော့မှမပြုံးတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို တလှုပ်လှုပ် လုပ်နေတတ်တယ်။ သူ့တိုက်ရှေ့က ဘေးထိုးသစ်သား တံခါးဟောင်း ရှေ့မှာ ရပ်နေပေမဲ့ ပေါင်မယ့်နံ့မယ့်လူ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ မျက်ခွံကြီးတွေ ပြန်ပိတ်ပြီး ငိုက်တော့တာပဲ။ သူ့အာရုံတွေကလည်း ထက်မြက်တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လူတွေကို ထိစပ်နေရလို့လား မသိဘူး။ လူကိုကြည့်တာနဲ့ ပေါင်မယ့်လူလား၊ ရိုးရိုးလာလည်တဲ့လူလား ဆိုတာ သိတယ်။ ပေါင်မယ့်နံ့မယ့်လူ ဆိုဦးတော့ ရွှေပေါင်မယ့်လူလား၊

ပစ္စည်းပေါင်မယ့်လူလား၊ ငွေသားသက်သက် အတိုးနဲ့ချေးမယ့်လူလား ဆိုတာကိုလည်း သိတယ်။

ရွှေပေါင်မယ့်လူဆိုလို့တော့ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် သူ့ကုလားထိုင်ကိုကျော်ပြီး နောက်ဖေးက သူ့မိန်းမ မကျင်လှဆီ သွားရုံပဲ။ သူ့မိန်းမ မကျင်လှက သူ့ဘေးမှာ ဘယ်တော့မှ မထိုင်ဘူး။ တိုက်နောက်က အုတ်ရေကန်ဘေးမှာ ထိုင်နေတတ်တယ်။ ကိုချစ်တီးက ရွှေမကိုင်ဘူး။ ငွေသားသက်သက် နှစ်ကျပ်တိုးနဲ့ ချေးတယ်။ မကျင်လှက တော့တစ်မျိုး။ ဘာပစ္စည်းမှ လက်မခံဘူး။ ရွှေမှရွှေပဲ။ တခြားဟာ မလာနဲ့၊ လင်မယားချင်းတောင် လိုအပ်မှ စကားပြောတယ်။ တစ်ခါတလေ ကိုချစ်တီး အိမ်ရှေ့က သားရေပြားခင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာထိုင်ရင်း နေသာကုန်သွားရင် ကုန်သွားမယ်။ စကားတစ်ခွန်း မပြောဖြစ်ဘူး။

သူတို့လင်မယားမှာ တူတာ နှစ်ချက်ပဲရှိတယ်။ တစ်ချက်က မကျင်လှက ရွှေပေါင်ကိုမျှော်ပြီး ကိုချစ်တီးက ပစ္စည်းပေါင်ကို မျှော်တယ်။ နောက်တစ်ချက်တူတာက လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး သူတို့ အပေါင်ခံထားတဲ့ ပစ္စည်းကို တစ်နေ့သုံးခါ ထုတ်ကြည့်တာပဲ။ မကျင်လှက သူ့သံမဏိသေတ္တာကို တစ်နေ့သုံးခါ ဖွင့်ပြီး ကိုချစ်တီးက သူ့ပစ္စည်းလှောင်တဲ့အခန်းကို တစ်နေ့သုံးခါ ဖွင့်ကြည့်တတ်တယ်။ တစ်နေ့မှ ဝတ်မပျက်ဘူး။ တစ်နေ့မှ မလစ်ဟာစေရဘူး။

(၂)

မနက်မိုးလင်းလို့ မျက်နှာသစ်ပြီးတာနဲ့ ကုလားထိုင်ပုလေးပေါ်က သော့တွဲနဲ့ သူ့အခန်းကို သူ စဖွင့်တယ်။ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဝသီပဲ။ ဒီလိုပဲကြည့်တာပဲ။ သည်အခန်း မှောင်မှောင်ထဲကို ဝင်လာတဲ့ ပစ္စည်းတော်တော်များများဟာ အချိန်ကာလအားဖြင့် တော်တော်ကြာ (ပြန်မရွေးမချင်း) ရှိနေတတ်တော့ သည်ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်နေရတာ

ကိုက သူ့မှာ အရသာရှိနေတယ်။ အခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းဆိုတာကလည်း အစုံပဲ။ ပစ္စည်းတစ်ခုစီပေါ်မှာလည်း စာရွက်လေးတွေ ကပ်လို့။ ပေါင်တဲ့ နေ့ရယ်၊ ဘယ်လောက်နဲ့ ပေါင်တယ်ဆိုတာရယ်၊ ပေါင်တဲ့လူနာမည် ရယ် ရေးပြီး ကပ်ထားရတယ်။ ဘယ်လိုမှကို မရွေးတော့ဘူးဆိုတဲ့ ပစ္စည်းကိုလည်း ပြန်ထုတ်ရတာ ရှိသေးတယ်။ အရှုံးရယ်လို့လည်း မရှိပါဘူး။ သူ့ဆီလာပေါင်ကတည်းက မတန်တဆ လျော့ပေးထားတာ မဟုတ်လား။ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ကြည့်ဦး။ သံသေတ္တာတွေလည်း ပါတယ်။ ထင်းရှူးသေတ္တာတွေလည်း ပါတယ်။ အဲဒီထင်းရှူးသေတ္တာထဲ မှာ ထဘီတွေ၊ ပုဆိုးတွေ၊ မင်းသမီးဗလာထဘီတွေ၊ မောင်ရင်လောင်း မကိုဋ်တွေဆိုတာ အပြည့်ပဲ။ ကျန်တာကတော့ ပေါက်တူးအသွားတွေ၊ ကနုတ်ကွက်တွေ ဖော်ထားတဲ့ ရှေးဟောင်းကုလားထိုင်တွေ၊ ကြေးလင်ပန်းတွေ၊ ကြေးခွက်တွေ၊ ဓာတ်ဘူးတွေ၊ မီးချောင်းတွေ၊ ဆေးလိပ်ခွက်၊ နာရီတွေ၊ ရှူးဖိနပ်တွေ၊ လွယ်အိတ်တွေ၊ စောင်တွေ၊ ယောက်ျားစီး၊ မိန်းမစီးဖိနပ်တွေ၊ ကက်ဆက်ဟောင်းတွေ၊ တစ်လှိုင်းဆွဲ နှစ်လှိုင်းဆွဲ ရေဒီယိုတွေ၊ ဒန်အိုးအမျိုးမျိုး၊ ဖန်ခွက်တွေ၊ ကြည့်မှန်တွေ၊ ကြေးမီးပူတွေ၊ ကြက်တောင်ရိုက်တဲ့ ဘက်တံတွေ၊ ကြေးမောင်းတွေ၊ မယ်ဒလင်တွေ၊ ခြောက်လုံးပတ်တွေ၊ ကြိမ်ပျက်နေတဲ့ ဆက်တီဟောင်းတွေ၊ လှံတွေ၊ ဓားတွေ၊ ဖောင်တိန်တွေ၊ မျက်မှန်တွေ အစုံပဲ အစုံပဲ။ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်လိုက်ပြီးရင် တံခါးပြန်ပိတ်၊ သော့ပြန်ခတ်၊ သော့တွဲကို ခုံပေါ်ပစ်တင်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ပြန်ထိုင်တော့တာပဲ။ မနက်စာဆိုတာကတော့ တစ်ခါတလေ ထမင်းကြမ်းကျွန်ရင် လှော်စားတယ်။ မကျန်ရင် တိုက်ဘေး ကာကာဆိုင်က အကျရေပေါ့တစ်ခွက်မှာပြီး သောက်တယ်။ ဒါပဲ။ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ပဲ။ လူမျှော်ပဲ။ သူ့ဆီလာတဲ့ လူတွေကလည်း အမျိုးမျိုး။ တစ်ခါကလည်း ကြည့်ဦး။ လူတစ်ယောက် စုတ်စုတ်နုပ်နုပ်ပါပဲ။ ကြယ်သီးတံတွေ ပြုတ်နေတဲ့ တိုက်ပုံဟောင်း

ကလေးဝတ်လို့။ ရိုရိုကျိုးကျိုးပဲ ဝင်လာတယ်။ သူ့လက်ထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပြတယ်။ ကိုချစ်တီးကလည်း လှည့်ကာပတ်ကာ ကြည့်တယ်။ ကြေးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ အချွန်အတက်တွေ တော်တော်များများပါတဲ့ အဝိုင်းပြားလေး တစ်ပြားပါ။ ခက်တာက ကိုချစ်တီးက အပေါင်သာခံရမှာ ဘာပစ္စည်းမှန်း သိတာမဟုတ်ဘူး။

“ဒါ ဘာလဲ”

“တံဆိပ်ပါခင်ဗျ”

“ဘာတံဆိပ်လဲ”

တိုက်ပုံနဲ့ ဆရာက စကားတော်တော်နဲ့ မထွက်ဘူး။ သူ့ပစ္စည်းလေးကိုပဲ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ လက်တွေကလည်း တုန်လို့။

“ဒီလိုပါခင်ဗျ။ ဒီပစ္စည်းဟာ....”

ဒါလေးပြောပြီး ရပ်သွားလိုက်တာ အကြာကြီး။ ကိုချစ်တီး စိတ်မရှည်ဘူး။ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုအတွက် အချိန်ကုန်လည်း မခံချင်ဘူး မဟုတ်လား။

“ကိုင်း.... ဆရာကြီး၊ မြန်မြန်ပြောပါ ဘာတံဆိပ်လဲ”

“ဒီလိုခင်ဗျ၊ ၁၉၄၃ ခုနှစ်လောက်က ဂျပန်တွေ မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေတုန်းက ဆိုပါတော့။ အဲဒီတုန်းမှာ....”

“လိုရင်း မြန်မြန်သာပြောပါ ဆရာကြီး။ ကျုပ်တော့ အချိန်သိပ်မရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီတံဆိပ်ဟာ ဂျပန်ခေတ်က ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်မစ္စတာ အီးဒါးက ထုတ်ပေးထားတာပါ။ သမိုင်းတန်ဖိုး....”

“ဆရာကြီး။ သမိုင်းတန်ဖိုးတွေ ဘာတွေ မပြောနဲ့တော့။ ခင်ဗျားဟာကြီးကို ကျုပ် အပေါင်မခံချင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ဒီလိုခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်မှာ

ဒီတံဆိပ်ဟာ....”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျား တော်တော်စကားများပါလား။ ခင်ဗျားကို ဒီတံဆိပ် ဘယ်သူကပေးပေး ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားငွေလိုရင် ၁၀ ယူသွား။ မြန်မြန်တော့ ပြန်ရွေး”

“၁၀ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ၊ ဒီပစ္စည်းကြီးကို ၁၀ ဆိုတာ တကယ် တော့....”

“ဆရာကြီးက ဘယ်လောက်လိုချင်လို့လဲ”

“ဟိုဒင်း.... ၂၀၀ လောက်”

“၂၀၀ လောက်လိုချင်ရင် ခင်ဗျား ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဆီ ပြန်သာယူ သွားတော့။ ကျုပ်ကတော့ ၂၀ ပဲ ပေးနိုင်မယ်”

နောက်တော့ ငွေ ၂၀ နဲ့ ပေါင်သွားတာပါပဲ။ ဘာမှန်းမသိတဲ့ တံဆိပ်ကြီးကို ဂျပန်ခေတ်ကဆိုတာနဲ့ ကိုချစ်တီး ယူထားလိုက်ပြီး သေတ္တာထဲ ထည့်ထားလိုက်တယ်။

တစ်ခါကလည်း လူငယ်တစ်ယောက်။ မျက်လုံးတွေလည်း ရဲလို့၊ မူးနေလိုက်တာလည်း ယိမ်းထိုးလို့။ လက်ထဲမှာလည်း ဖြူဖြူ ရှည်ရှည်သေတ္တာလို ပစ္စည်းတစ်ခုကိုလည်း ကိုင်လို့။ တိုက်ရှေ့လာရပ် တော့ မိကျောင်းမျက်ခွံတွေ ပွင့်သွားတယ်။

“လာဟေ့ ဘာပါသလဲ”

အရက်မူးနေတဲ့လူငယ်က သူ့ပစ္စည်းလေး စားပွဲပေါ်တင်တယ်။ ကိုချစ်တီးကို မော့ကြည့်တယ်။

“ဒါလေး ပေါင်ချင်လို့”

“ဒါ ဘာကြီးလဲ”

“အော်ဂင်ခေါ်ပါတယ်”

ကိုချစ်တီး တော်တော်အံ့ဩသွားတယ်။ အော်ဂင်ဆိုတဲ့ပစ္စည်းက တောရောမြို့ပါ ပျံ့နဲ့နေတာမှန်ပေမဲ့ သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။

“မင်းဟာက မြည်ရဲ့လား”

“ဟာ.... မြည်တာပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျားကလည်း”

လူငယ်က သီချင်းတစ်ပုဒ် တီးပြတယ်။ ဘက်ထရီ တော်တော် ကောင်းသေးလို့လား မသိဘူး။ အော်ဂင်သံက စီလည်းထွက်လာရော ကိုချစ်တီး တော်တော် သဘောကျသွားတယ်။ အပေါင်လည်း ခံလိုက် တယ်။ ငွေစက္ကူတွေကိုင်ပြီး ထွက်သွားတဲ့လူငယ်တောင် လမ်းပေါ် မရောက်သေးဘူး။ ကိုချစ်တီး တောင်တစ်လုံး မြောက်တစ်လုံး တီးနေ လိုက်တာ တစ်နေ့လုံးလိုလိုပဲ။

အဲသလိုပါပဲ။ အသံမြည်ရင်လည်း အပေါင်ခံတာပါပဲ။ သူ့အခန်း ထဲမှာ ဂျပန်ခေတ်က တံဆိပ်ရော၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ရွှေစလွယ်တွေရော၊ ငွေစားတွေရော၊ အော်ဂင်တွေရော၊ အားကစားဆုတွေရော၊ ဓာတ်ပြား တွေရော စုံလို့ စုံလို့။

(၃)

အဲသည်မြို့မှာ ကိုချစ်တီးလိုလူ ရှိသလိုပဲ မစံမယ်လို မိန်းမမျိုး လည်း ရှိတယ်။ ကိုချစ်တီးက လာသမျှ အပေါင်ခံသလို မစံမယ်ကလည်း ရှိသမျှ ပေါင်ဖို့လောက် စဉ်းစားနေတဲ့ မိန်းမမျိုး။

ဘယ်တော့မှ အုန်းဆီမလိမ်းတဲ့ ခေါင်းစုတ်ဖွားကြီးနဲ့ မျက်နှာမှာ တင်းတိပ်တွေထနေတဲ့ မစံမယ်ကို ကြည့်လိုက်ရင် ကိုချစ်တီး တိုက်နဲ့ သူ့အိမ်ကို အမြဲတမ်း ပြေးလွှားနေတတ်တယ်။ ဟိုအိမ် ဒီအိမ်က အဝတ် ပြေးဖွပ်လိုက်၊ မီးပူလေးပြေးတိုက်ပေးလိုက်၊ သူ့အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်း ဟင်း ပြေးချက်လိုက်နဲ့ တစ်ခါမှ သက်သက်သာသာ မရှိဘူး။ နေ့လယ် ဘက် မုန့်ကြောစေ့လေး၊ သာကူလေး ကျိုရောင်းတာ ရှိသေးတယ်။ ဒါလည်း မပြေလည်ဘူး။ ကလေးက ငါးယောက်။ ဘုစုခရုတွေပါ။ လင်ကလည်း ဒုက္ခိတ။ လင်က ကောင်းတုန်းကတော့ ဟိုဟာလေး

လုပ်။ ဒီဟာလေး လုပ်ပေါ့လေ။ အလုပ်ကြမ်းဘောက် လိုက်လုပ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြေကျင်းတူး၊ တစ်ခါတလေ ထရဲလေးရက်တာ ရှိသေးတယ်။ တစ်ခါတော့ အကြော်ဖိုတစ်ဖိုက မြေကျင်းတူခိုင်းတာ စစ်အတွင်းက မြုပ်နေတဲ့ ဗုံးဆန်ကို သံတူရွင်းနဲ့ ထိုးမိလို့ ဗုံးဆန်ထဲကွဲလိုက်တာ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတဲ့အထိပဲ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း မစ်မယ်ပဲ အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်သွားတယ်။ မစ်မယ်ပဲ ဖတ်သီဖတ်သီ ရှာလိုက်၊ စားလိုက်သောက်လိုက်၊ ရှိတာလေး ပြေးပေါင်လိုက်၊ ပြန်ရွေးလိုက်။ သည်လိုနဲ့ပဲ လုံးချာလည်နေရတော့တယ်။ အိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကလည်း ကုန်ပြီ။ ခြင်ထောင်လည်း မရှိတော့ဘူး။ စောင်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ပုဆိုး၊ အင်္ကျီကောင်းကောင်းလည်း မရှိတော့ဘူး။

ပလတ်စတစ်ရေခွက်၊ ကုန်ဝယ်စာအုပ်၊ ဒန်အိုး၊ သင်ဖြူးဖျာ၊ ကြွေခွန်း၊ ဟင်းသောက်ပန်းကန်လုံး အတော်များများလည်း ကိုချစ်တီးရဲ့ အိမ်ခန်းထဲ ရောက်ကုန်ပြီ။

အခုလည်း မစ်မယ် ဖရဲသီးရောင်းချင်နေတယ်။ ဖရဲသီးလေး ပေါ်တုန်းပေါ်စ စိတ်ရောင်းရင် နှစ်ဆယ် အစိတ်တော့ ကျန်တယ်လို့ ကြားထားတာလည်း ရှိတယ်။ ခက်တာက အရင်းအနှီးမရှိတာပဲ။ အရင်းအနှီးကလည်း လင်ပန်းတစ်ချပ်။ ဓားထက်ထက်တစ်ချောင်းနဲ့ ဖရဲသီးလေးငါးလုံးဖိုးလောက် လိုတာပါ။ လင်ပန်းက ဘေးကငှားလို့ရတယ် ထားဦး။ ဓားတစ်ချောင်းနဲ့ ဖရဲသီးဖိုးက လိုသေးတယ် မဟုတ်လား။ အိမ်မှာလည်း ပေါင်ရအောင် ဘာပစ္စည်းမှ မကျန်တော့သလောက် ဖြစ်နေပြီ။

ဘုရားစင်နဲ့ သောက်ရေအိုးပဲ ကျန်တယ်ပဲ ဆိုပါတော့။ ဘာများ ပေါင်ရပျံ့မလဲလို့ တစ်ညလုံး စဉ်းစားတယ်။ မနက်လင်းတော့မှ ပေါင်စရာကို သွားတွေ့တယ်။ မစ်မယ် တော်တော်ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ မလုပ်လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူးဆိုတော့ သူ့

ယောက်ျားနဲ့ တိုင်ပင်တယ်။ သူ့ယောက်ျားကလည်း မျက်နှာမကောင်းတဲ့ ကြားက လုပ်လေတဲ့။

မစ်မယ် သိပ်စဉ်းစားမနေတော့ဘူး။ ကိုချစ်တီး တိုက်ဘက်ကို ပြေးတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုချစ်တီးက အခန်းမှောင်မှောင်ထဲမှာ မျက်ခွံ ပိတ်ကြီးနဲ့ ထိုင်နေတယ်။

သူ့ဖောက်သည် မစ်မယ်ဝင်လာတာကို ငှက်ကြီးခုံးစပ်တစ်ကောင် ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတဲ့ မိကျောင်းတစ်ကောင်လို ကြည့်ရင်းက လှမ်းခေါ် တယ်။ သည်တစ်ခါ ဘာလာပေါင်ပြန်ပလဲဆိုတဲ့ မျက်လုံးတွေက တဖျပ်ဖျပ် လက်နေတာလည်း ပါတယ်။

“ဆရာကြီး ထပါဦး၊ ဒါပေါင်ချင်လို့”

“ဘာလဲ”

“ဒါလေ”

မျက်နှာမှာ ချွေးစေးတွေပြန်နေတဲ့ မျက်နှာမည်းမည်းကြီးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးရင်း မစ်မယ် သူ့ပစ္စည်းကို ပြတယ်။ ကိုချစ်တီး ပထမတော့ ကြောင်သွားတယ်။ နောက်တော့ ကိုချစ်တီးမျက်လုံးတွေ အရောင်တွေ တောက်လာတယ်။

“ချိုင်းထောက်တွေ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး၊ ချိုင်းထောက်တွေ ပေါင်ချင်လို့”

“ဘယ်ကဘာတွေလဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“ကျွန်မယောက်ျားဟာတွေပါ၊ လုပ်ပါဦး ဆရာကြီးရယ်၊ အတိုး လည်း တစ်ခါတည်းသာ ဖြတ်ထားလိုက်ပါ”

ကိုချစ်တီး ချိုင်းထောက်တွေကို သေသေချာချာ ကြည့်တယ်။ တော်တော် သေသေသပ်သပ် လုပ်ထားတဲ့ ချိုင်းထောက်တွေ ဖြစ်နေ တယ်။ နောက်တစ်ခုက ချိုင်းထောက်ဆိုတာ တော်တော်ကြာကြာ ထားမယ့်ပစ္စည်းမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုချစ်တီး တွက်တယ်။

ထုံးစံအတိုင်းပဲ ကိုချစ်တီး လက်ခံလိုက်တယ်။ ငွေငါးဆယ် သတ်မှတ်ပြီး အတိုးတစ်ဆယ် တစ်ခါတည်း နုတ်ယူထားလိုက်တယ်။ မစံမယ်ကတော့ ငွေလေးဆယ်ကို ကိုင်ရင်း ခေါင်းစုတ်ဖွားကြီးနဲ့ ထွက်သွားတော့မှ ကိုချစ်တီး သူ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ရင်း ချိုင်းထောက် တွေကို သိမ်းလိုက်တယ်။ နောက် သော့ပိတ်တယ်။ သော့တွဲကို ကျွန်း ခွေးခြေပုပေါ် ပစ်တင်လိုက်တယ်။

(၄)

ချိုင်းထောက်ကြီးနှစ်ချောင်း အိမ်ရောက်လာတဲ့နေ့က ကိုချစ်တီး မိန်းမ အိမ်မှာမရှိဘူး။ နောက်တော့ သိသွားတာပါပဲ။ ခါတိုင်း သူ့ ယောက်ျားအလုပ်မှာ ဘာမှ ဝင်စွက်ဖက်လေ့မရှိတဲ့ မကျင်လှက သည်တစ်ခါ ဒေါတွေကန်နေလိုက်တာ ကိုချစ်တီး ခေါင်းတောင်မဖော် နိုင်ဘူး။ တကယ်က မိန်းမက ဆူတာကလည်း ဆူတာပေါ့လေ။ သူက လည်း မစံမယ်ကို မျှော်တယ်။ ရွေးစေချင်လှပြီ။

မစံမယ်ကလည်း ဖရဲသီးလေးရောင်းလိုက်၊ ချိုင်းထောက်ရွေးဖို့ ဖယ်ထားလိုက်၊ စားတဲ့အထဲ ပါသွားလိုက်၊ ပြန်စုလိုက်၊ ပဲ့သွားလိုက်နဲ့ လုံးချာပတ်ချာ လည်နေတော့ မရွေးဖြစ်တာ တော်တော်ကြာသွားပြီ။ ငွေလေးငါးခြောက်ဆယ် လုံးခနဲ ရဖို့ဆိုတာကလည်း မသေချာတော့ ဘယ်က ပိုက်ဆံရပါ့မလဲဆိုတာပဲ မစံမယ် မျှော်တယ်။

မစံမယ်ယောက်ျားကလည်း သူ့ ချိုင်းထောက်တွေကိုပဲ မျှော်တယ်။ မစံမယ် သွားပေါင်ကတည်းက သူလည်း ဘယ်မှမသွား ရတော့ဘူး မဟုတ်လား။ မစံမယ်ရဲ့ လုံးချာပတ်ချာထဲမှာ သူပါ ရောပါ နေတာဆိုတော့ မပြောလည်း မပြောရက်ဘူး၊ မပြောလည်း မပြောသာ ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ရက်တွေလည်း ကြာလှပြီ။

(၅)

ကိုချစ်တီးက မစံမယ်ကို မျှော်တယ်။ မစံမယ်က ပိုက်ဆံကို
မျှော်တယ်။ မစံမယ်ယောက်ျားက ချိုင်းထောက်နှစ်ချောင်းကို မျှော်တယ်။
ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ မျှော်ကြပေါ့။

ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၉၁။

Ἐπεὶ: ἄξι
ὑμῶν ἴσως
2

Ἐπεὶ: ἄξι
ὑμῶν ἴσως
2

ပလူတိုနီယမ်

(၁)

“.... အရှေ့အာရှဒေသမှ လက်ရှိ လည်ပတ်နေတဲ့ နျူကလီးယား ဓာတ်ပေါင်းဖိုပေါင်းဟာ ၁၁၅ လုံးရှိပြီး လာမယ့် ဆယ်စုနှစ်များမှာ အမေရိကန် ဒေါ်လာ ဘီလီယံ ၁၆၀ ဖိုး အကုန်အကျခံပြီး ဓာတ်ပေါင်းဖိုတွေ ဆောက်ဦးမှာပါ။ အာရှနိုင်ငံတွေကတော့ ပလူတိုနီယမ် အသုံးပြု ဓာတ်ပေါင်းဖိုတွေကို သုံးဖို့တောင် စိတ်ကူးနေကြပါပြီ။ အာရှနိုင်ငံ အချို့ရဲ့ ပြဿနာကတော့ ပလူတိုနီယမ်ကို စွမ်းအင်ထုတ်လုပ်ဖို့ထက် လက်နက်မှာသုံးဖို့ကို အာရုံစိုက်လိုက်ကြတာလည်း တွေ့နေရတယ်”

“ဓာတ်ပေါင်းဖိုတွေမှာ သုံးတဲ့ ယူရေနီယမ် လောင်စာဟာ လောလောဆယ်မှာတော့ ပေါနေတာပေါ့လေ။ ဆိုဗီယက်ခေတ် ကောင်းတုန်းကနဲ့ အမေရိကန်တို့က သုံးခဲ့တဲ့ နျူကလီးယားထိပ်ဖူးတပ် ခုံးကျည် ထောင်ပေါင်းများစွာကို ဖျက်ဆီးခဲ့တာလည်းပါတော့ ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်မှာ ယူရေနီယမ်ဟာ ဈေးကွက်သဘောအရ ခေတ္တခဏတော့ ပေါများနေဦးမှာပါပဲ”

သာမောင်က မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းစာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ ကမ္ဘာ့ပလူတိုနီယမ် မှောင်ခိုမှုကြီး ဆောင်းပါးကို ဖတ်နေရင်းက သူ့အိမ်အပြင်ဘက်က

တာလမ်းကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဘာမှမရှိပါဘူး။ ခါတိုင်းလိုပဲ ကုက္ကိုပင် လေး၊ ငါး ပင်ရယ်၊ ရေမရှိတဲ့ သောက်ရေအိုးစင်ဟောင်း ခပ်စောင်းစောင်းရယ်၊ ဖုန်တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ လှည်းလမ်း ကြောင်းရယ်၊ နေပူကျဲကျဲမှာ ထီးမပါဘာမပါ သွားနေတဲ့ လူတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။

သဖန်းကုန်းနဲ့ လျှော်ပင်ဆိပ်ကို ကူးလာခတ် သွားနေကျ မြင်းလှည်းတစ်စီးတလေတောင် မရှိဘဲ တာလမ်းမဟာ တံလျှပ်တွေ တစ်ချောင်းချောင်း ထွက်နေတာကို ကြည့်ရင်းက သူ့စိတ်ထဲမှာ နျူကလီးယား၊ ယူရေနီယမ်နဲ့ ပလူတိုနီယမ်ဆိုတာတွေကို မျက်စိထဲ မြင်ကြည့်တယ်။ ဘယ်ကရမှာလဲ။ သူမှ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ပစ္စည်း၊ စိတ်နဲ့မှန်းကြည့်လို့ ဘယ်ရနိုင်မှာလဲ။

ကြောက်စရာတောင် ကောင်းနေပါရောလား။ ပလူတိုနီယမ်ဟာ တော်တော်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ကောင်ပါလား။ သည်ကောင်ဟာ တစ်ကမ္ဘာ လုံးက ကြောက်နေရတဲ့ အကောင်ပါလား။

သူ့ဟာသူလည်း တွေးတယ်။ ပြီးတော့မှ မဂ္ဂဇင်းဟောင်းကို ဆက်ဖတ်တယ်။

“အသုံးပြုပြီးသား လောင်စာချောင်းတွေကို ပြန်သုံးလို့ရအောင် အဆင့်ဆင့် သန့်စင်ယူနေကြတယ်။ ဓာတ်ပေါင်းဖိုသုံး ပလူတိုနီယမ် ရဖို့ မခက်ပေမဲ့ လက်နက်သုံး ပလူတိုနီယမ်ရဖို့က ခက်တယ်။

ဒါကြောင့် နိုင်ငံတကာ ဒီနည်းပညာကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ထိန်းသိမ်းထားတာပေါ့။ လိုတာထက်ပိုပြီး လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို လည်း နိုင်ငံတကာက စစ်ဆေးပေးဖို့ တောင်းဆိုနေတယ်။

ကုလသမဂ္ဂ နိုင်ငံတကာ အဏုမြူအေဂျင်စီ (အိုင်အေအီးအေ) ကလည်း အရေးယူပိတ်ဆို့မှုတွေ လုပ်နေတဲ့ကြားကပဲ....”

သာမောင့်နဖူးမှာ ချွေးတွေ စီးကျလာတယ်။ ဘုရား..... ဘုရား။

သည်အိုင်အေအီးအေဆိုတဲ့ ငနဲတွေကလည်း ဘယ့်နှယ့်လုပ် တတ်နိုင်မှာလဲ။ လူလေးနည်းနည်းပါးပါးနဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အကာအကွယ်မရှိတဲ့ ထွက်ပေါက်တွေကို ပိတ်ဆို့လို့ရမှာတုန်း။

“ကိုသာမောင်.... တော် ကျောင်းမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ် မဟုတ်လား”

“နေပါဦး စောပါသေးတယ်။ ရာအိမ်မှူး ငပွားတောင် မလာသေးဘူး။ ဒီမှာ စာဖတ်လို့ကောင်းတုန်း ရှိသေးတယ်”

“စာတိုငညို လုပ်မနေနဲ့၊ ညနေလည်း ပိုက်ဆံကောက် ထွက်ရဦးမှာနဲ့”

“ဒါက ငါ လုပ်စရာမလိုဘူး။ အပိုင်းလိုက် တာဝန်ပေးထားပါတယ်”

“တော်တော်လူကြီးလုပ်ချင်။ လူကြီးဖြစ်ခါမှ ဘာမှ မည်မည်ရရ မလုပ်တော့ဘူး။ ရေခွေးတစ်အိုးနဲ့ ဘုတ်အုပ်ဖတ်လိုက်၊ စာချောက်လိုက် လုပ်နေ သိလား”

မစိန်လှ ပြောချင်ရင်လည်း ပြောချင်စရာပဲ။ သာမောင် လူကြီး ဖြစ်တာ မကြာသေးဘူး။ လူက နဂိုက ခပ်အေးအေးပါ။ ခေတ်ပညာ မတောက်တခေါက်တတ်တော့ ကိုယ့်လက်မှတ်ကိုယ် သာမောင်လို့ ကောက်ကောက်ကွေးကွေး ထိုးတတ်တာရယ်၊ လူကြီးလုပ်ချင်တဲ့ ရောဂါရယ် ပေါင်းပြီး ရွာက ဝိုင်းတင်တော့ သာမောင်ကလည်း ဘာရမလဲ၊ လုပ်ပေါ့၊ ချပေါ့၊ ရွာကျိုးရပ်ကျိုးလည်း လုပ်ပါတယ်။

စာလေးဘာလေးကတော့လည်း ဝါသနာပါတယ်။ စာအုပ်ထဲက ဟာတွေဖတ်ပြီး လုပ်ရတဲ့လူကြီးဆိုတော့ လျှော်ပင်ဆိပ်မှာတော့ အာဂထဲက ဆိုပါတော့။

“ဆိုမာလီမှာ အငတ်ဘေးတွေ ဆိုက်နေပြီ။ တော့စနီးယားမှာလည်း ဆာ့ဘ်နဲ့ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာ ပိုကြီးနေပါပြီ။ ရဝမ်ဒါ လူမျိုးစုချင်း

တိုက်နေတာတွေကို ဘယ်သူကမှ ကြားမဝင်သေးတာကို ကျုပ်က မခံချင်တာ”

“ကိုသာမောင်ရယ်၊ လျှော်ပင်ဆိပ်နဲ့ အဝေးကြီးပါတော်”

“အေး..... ကမ္ဘာအရေးအခင်းဟာ နင် ဘာနားလည်လဲ၊ အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက်မချမ်းသာ ဆိုတာမဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်တုန်း ဆိုဗီယက် ကွဲပြီလေ ကောင်းသေးလား။ ဆိုဗီယက်ကွဲတော့ ရုရှားက ရယ်တာပေါ့။”

“ဟ..... သာမောင်ရ ဆိုဗီယက်နဲ့ ရုရှား အတူတူပဲဆို”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်..... စကားတွေတောင် လွဲကုန်ပြီ။ အမေရိကန် အကြိုက်ပေါ့။ တကယ့် ကလီယုဂ်ခေတ်ကို ရောက်နေတာ လက်နက်ရောင်းဖို့ စဉ်းစားနေတာ”

အိမ်မှာ လူထူရင် ရေခွေးကြမ်းတစ်အိုးချပြီး အာပေါင်အာရင်း သန်သန်နဲ့ ပြောတတ်လာတာလည်း သိပ်တော့ မကြာသေးဘူး။

သူ့ရွာ လျှော်ပင်ဆိပ်ထက်ကြီးတဲ့ တိုက်နယ်အဆင့်ရွာ သဖန်း ကုန်းက တစ်ပတ်တစ်ခါ မြင်းလှည်းနဲ့ စုလာတတ်တဲ့ သတင်းစာတွေ ကို ဖတ်တာလည်း တစ်ရွာလုံးမှာ သူနဲ့ မူလတန်းကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေလောက်ပဲ ရှိတော့ သူပြောသမျှ ရွာကလူတွေကတော့ အဆန်း တကြယ်ချည်းပေါ့လေ။ ခက်တာက သူ့ရွာမှာ သတင်းစာဟောင်းက လွဲရင် ဘာစာအုပ်မှ မရှိဘူး။ ဘာမဂ္ဂဇင်းမှမရှိဘူး။ ဖတ်ချင်လို့ စာအုပ် မရှိဘူး။ သူက လျှော်ပင်ဆိပ်သားလည်း မဟုတ်ဘူး။ သဖန်းကုန်းသား။ လျှော်ပင်ဆိပ်က မိန်းမနဲ့ ရလို့သာ သည်ရွာရောက်လာတယ်ဆိုတော့ သဖန်းကုန်းမှာ နေတုန်းကလိုလည်း ဖတ်စရာစာအုပ်က လက်လှမ်းမီတာ မဟုတ်ဘူးကိုး။

တစ်နေ့တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သဖန်းကုန်း အစည်းအဝေး သွားရင်းက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ရလာတယ်။ သူ့အကြိုက်ပေါ့။ ကမ္ဘာ့ရေးရာ တွေ တော်တော်များများပါတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်နေတယ်။ တချို့ဟာတွေကို

အလွတ်ကျက်ထားတယ်။ တချို့အချက်အလက်တွေကို ဗလာစာအုပ်နဲ့ကို မှတ်ထားတယ်။ အဲသည်မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ သူ တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခု ပါလာတော့ သူ တော်တော်လည်း စိတ်ဝင်စား သွားတယ်။ အဏုမြူဓာတ်ပေါင်းဖိုတို့၊ နျူကလီးယားလောင်စာတို့၊ အဏုမြူဖုံးတို့လောက်တော့ သူ ကြားဖူးတယ်။ ဖတ်လည်း ဖတ်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခပ်ဝါးဝါး ဖတ်ဖူးတာ။ အခုက ယူရေနီယမ်တဲ့၊ ပလူတိုနီယမ်တဲ့။ အဆိပ်တော်တော်ပြင်းတဲ့ ဓာတ်တွေတဲ့၊ အာရှနိုင်ငံတွေ တော်တော် များများမှာတောင် ရှိနေပတဲ့။

ဒါက ဘယ်ကရောက်လာတာတုန်း၊ ဘာလုပ်ရတာတုန်း၊ ဘယ်ထဲက ထုတ်ယူရတာတုန်း၊ မြေကြီးထဲက တူးဆွယူလို့ရတာလား သူ သိချင်တယ်။

အဲသည်နေ့ကတော့ အစည်းအဝေးတောင် ဖြည်းဖြည်းမှ သွားတော့မယ် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ တော်တော်လည်း စိတ်ဝင် စားတယ်။ မဂ္ဂဇင်းကို မျက်မှောင်ကြီး ကြည့်ရင်း ဆက်ဖတ်တယ်။

ဂျပန်မှာ ပလူတိုနီယမ် တစ်တန်ကျော်လောက် ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်။

ဒါဟာ ကြောက်စရာအခြေအနေပဲ။ ဖုံးတစ်လုံးလုပ်ဖို့ ရှစ် ကီလိုဂရမ်သာ လိုတဲ့ ပလူတိုနီယမ်ကို ဂျပန်က သည်လောက်များများ ပိုင်ဆိုင်ထားတော့ တခြားနိုင်ငံတွေက စိုးရိမ်နေကြတယ်။

လာမယ့် ဆယ်ရာစုနှစ် တစ်ခုကျော်ရင် ဂျပန်က ပလူတိုနီယမ် မက်ထရစ်တန် ၅၀ လောက်ကို ပိုင်ဆိုင်တော့မှာပါ။ ဒါကို ဝါရှင်တန် အစိုးရကတောင် သံသယရှိလာခဲ့တယ်။

တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံလည်း နျူကလီးယား စွန့်ပစ်ပစ္စည်းတွေ ထားဖို့ အဏုမြူ အမှိုက်ပုံတစ်ခု ရှာဖွေနေတယ်။ ဒါကို လူထုက ဆန့်ကျင် ဆန္ဒပြတာတွေကိုလည်း ကြားနေရတယ်။

တစ်ပိုဒ်ဖတ်ပြီးတော့ သာမောင် စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်တယ်။

၄၆ ၊ နေဝင်းမြင့်

သူက ဆေးလိပ်တိုကို မီးညှိတယ်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အာရုံတွေ ဆူဝေနေတယ်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ သည်စာသားတွေကို အစည်းအဝေးမှာ လိုအပ်ရင်ပြောဖို့ မှတ်သားထားတယ်။ တာလမ်းပေါ်မှာတော့ နေက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေတုန်း။

ကလေးတစ်ယောက်က လမ်းဘေး ရေအိုးစင်က ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်နေတာကို သူ မြင်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေက ရှိနေပုံမရဘူး။ ကလေးက ရေမှုတ်ကို ပြန်တင်ရင်းက နေပူထဲ ပြေးထွက်သွားတယ်။ နွားလှည်းတစ်စီး တအိအိအော်ရင်းက တာလမ်းကို ပျင်းတိပျင်းတွဲ ဖြတ်နေတာကို ကြည့်ရင်းက သူ တွေးနေတာ အကြာကြီး။ တော်တော် ကြာတော့မှ ဆေးလိပ်တိုကို အုန်းမှုတ်ဆေးလိပ်ခွက်ထဲ ပြာချွေရင်းက ဆက်ဖတ်တယ်။

“ကနေ့ ပြဿနာကတော့ နျူကလီးယားပစ္စည်းတွေ မှောင်ခိုရောင်း နေတဲ့ ပြဿနာပဲ။ ဂျာမနီနိုင်ငံ တိန်ဂျင်မြို့မှာ ရဲအဖွဲ့က ဒေါ်စံဂျက်ကာ ဆိုသူရဲ့ ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဝင်ရှာတာ ပလူတိုနီယမ် ဂရမ် ၆၀ လောက် ရှာဖွေတွေ့သွားခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ခါ ဂျာမနီမှာ ယူရေနီယမ်ဒြပ်စင် ၂၃၅၀.၈ ဂရမ်ကို ဘာဘေးရီးယားရဲက ရှာတွေ့တယ်။ ရဲက သန့်စင်ထားတဲ့ ယူရေနီယမ်အလုံးကလေး ၁၂၀ ကို ထပ်မံ ဖမ်းဆီးရမိတာက စပြီး နျူကလီးယား မှောင်ခိုမှုဟာ အားကောင်းလာပြီဆိုတာ ကမ္ဘာက သိသွားတော့တာပါပဲ။

နောက်တစ်ခါတော့ ဂျာမနီမှာပဲ မြူးနစ်လေဆိပ်မှာ ကိုလံဘီယာ နိုင်ငံသား ဂျက်စတီနီယာနိုတောရက်စ်ကို ပလူတိုနီယမ် ဒြပ်စင် ၂၃၉ အမျိုးအစား ၁၀.၅၈ အောင်စ (ဂရမ် ၃၀၀) လောက်ကို ဖမ်းမိတယ်။ လေဆိပ်မှာ တောရက်စ်ကို ဖမ်းပြီးစစ်ဆေးတော့ သံမဏိသတ္တုဘူး ပြောင်ပြောင်ထဲ ထည့်လာတာကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိတာကစပြီး ဂျာမန် ဝန်ကြီးချုပ် ခိုးလ်က သည်အဏုမြူမှောင်ခိုမှုဟာ လူသားအားလုံးအတွက်

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မှောင်ခိုမှုကြီးပဲလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ယုံဆင်ဆီကို လည်း စာရေးတယ်။

ရုရှားကလည်း သူတို့ဟာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းနေတုန်းပါပဲ။

ငြင်းသာငြင်းတာပါ။ မော်စကိုအရှေ့ မိုင် ၂၅၀ ကွာမှာ အာဇာမာ ၁၆ လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ နျူကလီးယား သုတေသနဌာနကလည်း ပလူတိုနီယမ်တွေ ပျောက်တယ်လို့ ကြေညာထားတော့ သံသယဖြစ်စရာ တွေ ရှိလာခဲ့ပါတယ်။

ပလူတိုနီယမ်ဟာ လူတွေသောက်တဲ့ ရေထဲကို ထည့်လိုက်ရင် ဒါမှမဟုတ် မီးရှို့ပြီး လေထဲမှာ ပေါက်ကွဲစေမယ်ဆိုရင် လူသန်းပေါင်း များစွာ....”

“ဟ.... သောက်ကျိုးနဲ”

ဖတ်နေရင်းက သာမောင် ဆေးလိပ်က မီးပွားတွေ ပုဆိုးပေါ် ပြုတ်ကျကုန်တယ်။ ပထမတော့ အဏုမြူဗုံးကွဲတာလို့ အောက်မေ့ သွားတယ်။ နောက်မှ ပုဆိုးထခါရင်း ဖတ်လက်စ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ပိတ်တယ်။ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်တယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင် ကြီး ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ ပြီးတော့ သူ့ဟာသူလည်း တွေးတယ်။

“လူတွေ တရားပျက်ကုန်ပါရောလား။ ကြည့်စမ်း အရောင်းအဝယ် လုပ်စရာရှားလို့ ဘယ်နှယ့် ပလူတိုနီယမ် ဆိုတာကြီးကို အရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြတာကိုး။ ဒါကြီးက လူသန်းပေါင်းများစွာ သေနိုင်တယ် ဆိုပါလား။ ဒါတွေ ဘယ်လောက်တောင် ပျံ့နှံ့နေပြီလဲ။ ငါ့ရွာလျှော်ပင် ဆိပ်ကိုတော့ ရောက်မလာနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ။ လျှော်ပင် ဆိပ်မှာ ပလူတိုနီယမ်မိရင် ငါ နာမည်ပျက်တော့မယ်။ လူတွေသေတော့ မယ်”။ သာမောင် ပုဆိုးလဲတယ်။ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်တယ်။ သူ တော်တော် ရင်ပူနေတာကိုး။

(၂)

သာမောင် အစည်းအဝေးကို တော်တော်နောက်ကျမှ ရောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သာမောင်လာမှပဲ အစည်းအဝေးစတင်ပါ။ အစည်းအဝေးမှာလည်း မဆီမဆိုင် နျူကလီးယား ဓာတ်ပေါင်းဖိုတွေအကြောင်း ပြောတယ်။ ကမ္ဘာအနှံ့ ရုရှားဘက်က မှောင်ခိုထုတ်နေတဲ့ ပလူတိုနီယမ်အကြောင်း တွေကို ပြောတယ်။ ရုရှားအာကာသပညာရှင်တွေကိုယ်တိုင် ပလူတိုနီယမ်ကို တစ်ဖက်လှည့် ထုတ်နေတာတွေကြောင့် ကမ္ဘာပုလိပ်အဖွဲ့က နေရာအနှံ့မှာတွေ့နေတာတွေကို ပြောတယ်။ အစည်းအဝေးတက်လာတဲ့သူတွေလည်း ဘာမှ နားမလည်ဘူးပေါ့လေ။ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲပေါ့။ ပလူတိုနီယမ်နဲ့ လျှော်ပင်ဆိပ်နဲ့လည်း ကွာလှတာကိုး။

“ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့လည်း သွားရင်းလာရင်း ကြည့်ပါ။ ဂရုစိုက်ပါ။ သံမဏိသတ္တုဘူး ပြောင်ပြောင်တွေ့ရင် မေးပါ။ မသင်္ကာရင် ခေါ်ခဲ့ပါ”

ကျောင်းအစည်းအဝေးဆိုပေမဲ့ အစည်းအဝေးမှာပါတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကလည်း ဘာပြောလို့ရမှာတုန်း၊ သာမောင်ပြောတာ နားထောင်ရတော့တာကလား။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကတော့ နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ကမ္ဘာမြေပုံကို ကြည့်လိုက်။ ပလူတိုနီယမ်က လျှော်ပင်ဆိပ်ကို ဘယ်အပေါက်က ဘယ်လိုဝင်လာမှာလည်း တွေးလိုက်နဲ့ပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ သာမောင် အစည်းအဝေးအပြန်မှာ ဘယ်လိုမှ မထင်ထားတာတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာပါပဲ။ သာမောင်တွေပူခဲ့တာတွေ ကွက်တီဝင်လာတော့တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လျှော်ပင်ဆိပ်မှာ အဲသည့်နေ့က သံမဏိသတ္တုဘူး သုံးဘူး မိလိုက်လို့ပါပဲ။

ဖြစ်ပုံက ကျောင်းအစည်းအဝေးက အပြန်၊ ဈေးဝက လှည့်ပြန်

တော့ မြင်းလှည်းဂိတ်မှာ သာမောင် သတင်းတစ်ခု ကြားတယ်။ ဒါဟာ
တန်းက ခင်အောင်က သံမဏိသတ္တုဘူးရှည်ရှည် သုံးဘူးကို ရသလောက်
နဲ့ လိုက်ရောင်းနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ။ ဒါဟာတန်းဆိုတာ လျှော်ပင်
ဆိပ်နဲ့ တော်တော်ဝေးတဲ့နေရာ။ အဲသည်ရွာမှာ မကြာခင်က ဆည်တစ်ခု
ဖောက်နေတော့ အနားက ရွာတွေက ရွာသားတော်တော်များများ အလုပ်
ရကြတယ်။ ခင်အောင်ကလည်း အလုပ်သမားလက်သစ်ပဲ။ ဒါကို
သာမောင်က သိတယ်။ သည်ကောင် ဘာဖြစ်လို့ လျှော်ပင်ဆိပ်ကို
ရောက်လာတာလဲ။ သတ္တုဘူး ပြောင်ပြောင်သုံးဘူးဟာ ဘာလဲ။ သတင်း
ရရချင်းပဲ ခင်အောင်ကို လိုက်ရှာတယ်။ ဘုံဆိုင်သွားတယ်ဆိုလို့ လိုက်
တယ်။ ပြန်သွားပြီဆိုတော့ မြင်းလှည်းဂိတ်ရှေ့က ပိတ်စောင့်တယ်။
မိတယ်။ အရက်မူးနေတဲ့ ခင်အောင်ကို ဆင်းခိုင်းတယ်။ သူ့လွယ်အိတ်
ထဲက ပြောင်လက်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာတွေရေးထားတဲ့ သံမဏိသတ္တုဘူး
သုံးဘူးကို တွေ့တယ်။ သံမဏိဘူးတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ငွေရောင်
တောက်နေတဲ့ သတ္တုခဲလေးတွေဟာ တဖျပ်ဖျပ်လက်နေတယ်။ ပြီးတော့
လက်မလောက်ရှိတဲ့ အဝတ်နဲ့ချုပ်ထားတဲ့ ဆန်အိတ်သေးသေးလေးတွေ
လို့ အထုပ်ကလေးတွေလည်း ပါတယ်။

“ဟာ.... ကြည့်စမ်း၊ ပလူတိုနီယမ်တွေ”

(၃)

သာမောင်အိမ်ရှေ့မှာ လူတွေဝိုင်းနေပြီ။ အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီး
ထွန်းပြီး သာမောင်က ခင်အောင်ကို ညတွင်းချင်း စစ်ဆေးတယ်။
လူတွေကတော့ ခြံထဲမှာရော၊ တာလမ်းပေါ်မှာရော လူတွေအပြည့်။ ထမင်း
တောင် မစားနိုင်ဘူး။ ခင်အောင်အိတ်ထဲက ပလူတိုနီယမ်ဆိုလို့သာ
လာကြည့်ရတယ်။ ဘာမှန်းလည်း သိကြတာမဟုတ်ဘူး။ ခင်အောင်
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခေါ်လာလို့သာ လိုက်ရပါတယ် သူ့ဟာသူ ဘာအမှု

မှန်းလည်း မသိဘူး။

“မင်း ဒီပလူတိုနီယမ်တွေ ဘယ်ကရလာတာလဲဟေ့”

“ကျုပ် အလုပ်ထဲက”

“ဒါတွေဟာ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

“ဟေ့ လူသန်းပေါင်းများစွာ သေစေနိုင်တယ်ကွ။ မင်း နားလည်လား”

အဲသည်တော့မှ လာနားထောင်တဲ့ ရွာသားတွေက-

“ဟာ.... နည်းတဲ့အမှုကြီး မဟုတ်ပါလား။ ခင်အောင် ယူလာတာ လက်စသတ်တော့ ဗုံးဆန်တွေပဲ။ ကြည့်စမ်း မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း၊ ချဟာ နှက်ဟာ ဆော်ဟာ” ဖြစ်ကုန်ရော။ ရွာမိရွာဖတွေကလည်း အဲသည်တော့မှ လူသန်းပေါင်းများစွာ သေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ပလူတိုနီယမ် အဲတွေကို ခပ်ဝေးဝေးက လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ အောက်လင်းဓာတ်မီးရောင်ထဲမှာ သတ္တုခဲတွေ တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ကိုး။ သည်သတ္တုခဲလေးတွေ ထည့်ထားတဲ့ သတ္တုဘူးတွေကလည်း တကယ့်သေမင်းတမန်ဆိုပေမဲ့ လှလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့တော့။”

“အေး.... သည်တစ်ညတော့ နေဦးပေါ့ကွာ။ မင်း ဒဟပ်ကုန်းမှာ သာရမယ်။ လျှော်ပင်ဆိပ်မှာ လူလည်လာမလုပ်နဲ့ မရဘူး မှတ်ထား”

သာမောင်က သတ္တုခဲတွေကို သတိနဲ့ ကိုင်ရင်းက ဂရမ်ချိန်ခွင် မရှိတော့ အထဲက ကြေးချိန်ခွင်နဲ့ ချိန်တယ်။ တစ်ဘူးကို ဓာတ်ခဲလေးလုံးနဲ့ ညီတော့ ၂၀ သားစီ ရှိတယ်။ သုံးဘူးဆိုတော့ ၆၀ သား။ အဲသည်ညက ခင်အောင်ကို ဖမ်းထားလိုက်တယ်။ အမှုက ပလူတိုနီယမ် တရားမဝင် ရောင်းဝယ်မှု။

(၄)

ဒါပေမဲ့ပေါ့လေ။ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်မှာတော့ ဒဟပ်တန်းက ခင်အောင်ကို သာမောင် လွှတ်လိုက်တာပါပဲ။ ခင်အောင် အလုပ်လုပ်တဲ့ ဆည်မြောင်းအရာရှိတွေက လျှော်ပင်ဆိပ်ကို မြင်းလှည်းနဲ့ လိုက်လာပြီး လာရွေးသွားလို့ ပါလာတဲ့ အရာရှိတွေကလည်း သာမောင့်ကို သတ္တုဘူးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်းပြတယ်။

“ဒါက ကျွန်တော်တို့ ဆောက်နေတဲ့ လုပ်ငန်းမှာ နိုင်ငံခြားက စက်ပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ပါလာတဲ့ ဆီလီကာဂျဲလ်လို့ခေါ်တဲ့ ရေငွေ့စုပ်တဲ့ သတ္တုခဲကလေးတွေပါ ခင်ဗျား။ ပလူတိုနီယမ် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ သဘောက ရေငွေ့တွေကြောင့် စက်ပစ္စည်းတွေ သံချေးမတက်အောင် ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ရေငွေ့ထိန်းအခဲလေးတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ အလုပ်သမားတွေက ဘူးလေးတွေလှလို့ ယူကြတာပဲ။ သူက လာတော့လည်း သတ္တုဘူးတွေနဲ့ လာတာပါ။ ဘာမှ အဖိုးမတန်ပါဘူး။”

သာမောင်ကတော့ နားရှိလို့သာ ကြားရတာ။ မယုံဘူး။ ဒါဟာ သံချေးမတက်အောင် ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ ဟုတ်ကိုမဟုတ် နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က အရာရှိဖြစ်နေတယ်။ ခေတ်ပညာတတ် ဖြစ်နေတယ်။ လေးစားယုံကြည်လောက်တဲ့လူ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူသန်းပေါင်းများစွာ သေနိုင်တဲ့ ပလူတိုနီယမ် သယ်ဆောင်လာသူကို သူ့အစွမ်းအစနဲ့ ဖမ်းမိထားတယ်လို့ လူသိရှင်ကြား ပြောပြီးနေပြီ။ သက်ဆိုင်ရာကို တင်ပြဖို့တောင် စာရေးပြီးနေပြီ။ လျှော်ပင်ဆိပ်ရဲကို တောင် အကြောင်းကြားပြီးနေပြီ မဟုတ်လား။

“မဟုတ်ရင်လည်း ခေါ်သွားပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ပလူတိုနီယမ် ထင်တာပဲ။ ခင်အောင် မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ်ကွ နော်”

“ဟင်း..... ဟင်း”

သာမောင်ကတော့ မလျှော့သေးဘူး။ မြင်းလှည်းပေါ် ပါသွားတဲ့

၅၂ ၊ နေဝင်းမြင့်

ခင်အောင်ကို မကျေမချမ်း လှမ်းကြည့်နေတုန်းပဲ။ သည်သတင်း ရွာထဲ ပျံ့သွားတော့လည်း ရွာသူရွာသားတွေက ဝမ်းသာကြတာပါပဲ။ တောသူ တောင်သားတွေဆိုတော့ ပလူတိုနီယမ်လည်း မသိဘူး။ ဆီလီကာဂျဲလ် ဆိုတာလည်း မသိဘူး။ သူတို့ ဝမ်းသာတာက သည်ငွေရောင်ခဲလေးတွေ ဟာ လူသန်းပေါင်းများစွာကို သေစေနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပါ။

(၅)

သာမောင်ကတော့ မလျှော့သေးဘူး။ လျှော်ပင်ဆိပ်မှာ သတ္တုဘူး ပြောင်ပြောင်တွေ့ရင် ပြူးပြဲရှာဖို့ ပြောတုန်း။ ပလူတိုနီယမ်တွေ့ရင် အမြန်ဆုံး သတင်းပို့ဖို့ အစည်းအဝေးတိုင်းမှာ မှာတုန်း။

ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း၊ မတ်၊ ၁၉၉၅။

ကြက်တူရွေး

(၁)

ကိုကျောက်တုံး လူစင်စစ်က ကြက်တူရွေး ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတော့ လာ
ကြည့်ကြတဲ့လူတွေ မနည်းဘူး။

တကယ့်လူဘဝစစ်စစ်က ကြက်တူရွေး စိမ်းစိမ်းတစ်ကောင်
ချက်ချင်းဖြစ်သွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ နှုတ်သီးနီနီ၊ ကိုယ်လုံးစိမ်းစိမ်းနဲ့
ငှက်ပေါက်စလေးတစ်ကောင် ချက်ချင်း ဖြစ်သွားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး
ပေါ့လေ။

လူကတော့ လူပါပဲ။ အသားအရေက ပြာတာတာ ဖြစ်လာတာ
ရယ်။ နှုတ်ခမ်းက ရှေ့ကို နည်းနည်းထော်ထွက်လာတာရယ်ကို ကြည့်ပြီး
ပြောကြတာ။

အသိသာဆုံးကတော့ အသံ လုံးဝ ပြောင်းသွားတာပါ။ ဂစ်ဂစ်
ဂဲဂဲနဲ့ လူစကား မပြောတော့တာမျိုး၊ လူသံသူသံနဲ့ လုံးဝမတူတော့တာ
လည်း မဟုတ်ဘူး။

ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အသံပြောင်းသွားတာ။ အစ်တစ်တစ်
စူးဩဩ ပြောင်းသွားတာ။ သည့်ထက် သိသာတာကတော့ စကားကို
နှစ်ခါ၊ နှစ်ခါ ထပ်ပြောတတ်တာပါပဲ။

ବିନୟ: ପ୍ର
[ମନୋ] ବି:

ଶ୍ରୀ ୧୦୨୦୧୭
୧୫

သည်အချက်တွေကို ကြည့်ပြီး လူတွေက ကိုကျောက်တုံး
ကြက်တူရွေးဖြစ်သွားပြီလို့ ပြောကြတာပါ။

ကျန်တာကတော့ လူလိုဝတ်တာရယ်၊ လူလိုစားတာရယ် (ငရုတ်
သီးတော့ ကြိုက်သွားတာ သိသာတယ်) လူလိုပဲ သွားတာလာတာက
လည်း အရင်အတိုင်းပါပဲ။

ပြီးတော့ ကြက်တူရွေးရယ်လို့ လှောင်အိမ်နဲ့ နေတာမျိုးတော့
လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။

(၂)

တရားခံက ကိုကျောက်တုံးသား သံခဲက စ၊ တာ။ သံခဲက သုံးနှစ်
ပဲ ရှိသေးတဲ့ကောင်။ ပြီးတော့ သည်ကောင်က တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့
သား။ စကားကလည်း တတ်တာမပြောနဲ့တော့။ ဂျီကျလိုက်တာလည်း
အရမ်း။ ပစ္စည်းတစ်ခု လိုချင်ပြီဆိုရင်လည်း မရမနေ ဇွဲခတ်နေတတ်တဲ့
ကောင်။

သံခဲကို မွေးတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ချစ်လိုက်ကြတာ
ဘာပြောကောင်းမလဲ။ လင်ရယ်၊ မယားရယ်လို့ ရှာထားတဲ့ စီးပွားလေးက
လည်း ဘာပဲပြောပြော အဆင်ပြေနေတော့ သားသမီး လိုချင်လာရော
ဆိုပါတော့။

ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ ညားပြီး လေးငါးနှစ်မှာကို မရသေးဘူး။
ကိုကျောက်တုံးကပဲ မှားနေသလား။ သူ့မယား မတရုတ်မကပဲ လွဲနေ
သလားတော့ ဘုရားသခင်မှ သိမှာပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ သူတို့လင်မယားမှာ တူတဲ့အချက်က ကလေးလိုချင်
တာပဲ။ ဘိုးတော်ဆိုလည်း ပင့်လိုက်တာပဲ။ သိဒ္ဓိရှင်ဆိုလည်း သူတို့
အိမ်ကြွပြီ။ ဘုန်းကြီးရဟန်းများလည်း ပင့်လို့၊ ဖိတ်လို့ ဆွမ်းလေးကျွေး
လို့၊ တရားလေးနာလို့လည်း လုပ်လှပြီ။ ပရိတ်နာတာကလည်း

ခဏခဏ။ ရုက္ခစိုးစွမ်းတယ်ဆိုတဲ့ ညောင်ပင်မှာလည်း ပန်လိုက်ရတဲ့ သားဆု။

ရမယ့်ရတော့လည်း အလွယ်ကလေး။ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုရမှန်း မသိဘူး။ ဆံဖျားကနေ ခြေမအထိ ကန်တော့ပါရဲ့။ မတရုတ်မ မိန်းမ သဘာဝ ဥတုပန်းမပွင့်တဲ့လမှာပဲ ဆေးခန်းသွားပြတော့ ဆေးခန်းက သူ့ဆီးကို ပုလင်းလေးထည့်ယူထားပြီး နောက်နေ့ကျ တစ်ခွန်းပဲပြော တယ်။ “ပေါ့စတစ်” တဲ့။ စာရွက်လေး တစ်ရွက်လည်း ပေးတယ်။

သည်ပေါ့စတစ်ဆိုတာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဆေးခန်း ကသာ ငွေ ၅၀၀ ပေးပြီး ပြန်လာရတယ်။ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။

ဆေးခန်းအပြင်ရောက်မှ မတရုတ်မက သူ့ယောက်ျား ကိုကျောက် တုံးကို အထဲပြန်လွှတ်တယ်။ သေချာအောင် မေးပါဦးပေါ့။ ဘာပြောတာ လဲပေါ့လေ။

ကိုကျောက်တုံးကလည်း မယားက လွှတ်လို့သာကိုး။ သူလည်း မမေးရဲဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ သိချင်တယ်။

သည်တော့ ဆေးခန်းက စာရွက်ထုတ်ပေးတဲ့လူကို ဝင်မေးရတော့ တာပေါ့။ ဆရာဝန်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဆေးခန်းစာရေးနဲ့ တူပါတယ်။

“ဆရာကြီး ပေါ့စတစ်ဆိုတာ ဘာလဲခင်ဗျ”

“ပေါ့စတစ်ဆိုတာ ပေါ့စတစ်ပါပဲ။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

သောက်ကျိုးနဲ့ ပေါ့စတစ်မသိလို့ မေးကာမှ ပေါ့စတစ်ဆိုတာ ပေါ့စတစ်ပဲဆိုတော့ ကိုကျောက်တုံး တော်တော်စိတ်ညစ်သွားတယ်။

ဘာလဲဟ.... ပေါ့။ သူ့မိန်းမ တရုတ်မက မေးတော့ သူလည်း ကြောင်တောင်တောင်ရယ်။

“မသိပါဘူးဟာ၊ ပေါ့စတစ်ပဲတဲ့”

“တော်စမ်းပါ၊ တော်ဟာလေ၊ မှန်း..... ကျုပ်ဝင်မေးမယ်”

မတရုတ်မ မေးတော့မှ ရှင်းတော့တယ်။

“ဆရာလေး..... ကျုပ်မယ် ကိုယ်ဝန်ရှိသလား သိချင်တာ”

“ရှိတယ်လေ၊ ပေါ့စတစ်ဆိုမှ.....”

“ဪ..... သေချာရဲ့လား ဆရာလေး”

“ခက်ပါ့ဗျာ၊ ပေါ့စတစ်လေ”

အဲသည် ပေါ့စတစ်နဲ့ပဲ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြန်လာတယ် ဆိုပါတော့။

“ဟန်ကျသဟာ ရမယ့်ရတော့လည်း ပေါ့စတစ်နဲ့ရတာဟ၊ ဒီပေါ့စတစ်ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ၊ ငါတော့ ဝမ်းသာ သကွာ”

“ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား မသိပါဘူး ကိုကျောက်တုံးရယ်။ တော်ကြာ လူမမွေးဘဲ ပေါ့စတစ်ဆိုတာမျိုး မွေးနေဦးမှာလား”

“ပေါက်ကရဟာ၊ မွေးတဲ့ကောင်တော့ ကောင်ထီးဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင်မဖြစ်ဖြစ် ပေါ့စတစ်လို့ နာမည်ပေးလိုက်မယ်”

ဘာပဲပြောပြော ဝမ်းသာတာပါပဲ။ တကယ်လည်း ဗိုက်ကလေး ထွက်လာတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ကိုကျောက်တုံးက သီချင်း တအေးအေးနဲ့။ မတရုတ်မက ပုဆိုးပိုင်းတွေဖွပ်လို့၊ စုလို့။ အနီးလုပ်ဖို့။

ညဘက်ဆိုရင် ကိုကျောက်တုံးက သူ့မိန်းမ ဗိုက်စူစူကို ပွတ်ရင်း က သီချင်းဆိုတတ်တယ်။

“မေထုန် မမှီဝဲဘဲနဲ့ ချက်ပေါ်လက်ထောက်ရစ်လို့ သန္ဓေတည်.....” တဲ့။ ထားပါတော့။ သံခဲကို မွေးတယ်။ နာမည်လည်း သံခဲလို့ပဲ ကျန်းမာ အောင်ဆိုပြီး ပေးတယ်။

ချစ်တယ်။ တုန်နေအောင် ချစ်တယ်။ အလိုလိုက်တယ်။ သူများနဲ့ မတူအောင်ကို အလိုလိုက်တာ။

တကယ်တော့ သူတို့လင်မယားကလည်း ချမ်းသာတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဝက်ဆီဖတ်ရောင်းစားရတာ။ အင်းစိန်ကမ်းနားက ဝက်ဆီ

ဖတ်ဖို့မှာ ဝက်ဆီဖတ် တစ်ဆင့်ယူရင်းက အသက်မွေးရတာ။

ဒါပေမဲ့ ပြောခဲ့ပါပကော။ သားလေးလည်းမွေးတော့ ကိုကျောက်
တုံး နှစ်ဆ အလုပ်လုပ်တယ်။

မတရုတ်မကလည်း သားယောက်ျားလေး မွေးတာဆိုတော့ 'ပဗ္ဗဇ္ဇ
အမွေ ရှင်သာမဏေအဖြစ်သို့ သွတ်သွင်းချီးမြှင့်လိုသည် တဝ....' ဆိုတဲ့
ဖိတ်စာ ရိုက်ချင်နေပြီကိုး။ သည်တော့ သူလည်း ကြိုးစားတာပါပဲ။

သံခဲကလည်း မွေးကတည်းက မိဘနှစ်ပါး တစ်စက်ကလေးမှ
မအိပ်ရအောင် သူငယ်နာ ကျဗဟုံးရော၊ မက်ခရရောဂါ၊ လေဆန်နာ
ရောဂါ၊ နေနဲ့ည မှားတာရော၊ ကျောပူခေါင်းပူ ထတာရော၊ လေထိုး
လေအောင့်ရော စုံနေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ နာမည်ကသာ သံခဲ၊ လူက
တစ်တောင်သာသာ ဝါးခြမ်းပြားလောက်က မတက်ဘူး။

တော်ရုံတန်ရုံ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း သတင်းဇာတ်ပုံကို
ဆိုမာလီ သွားရိုက်စရာမလိုဘူး ဆိုတဲ့ကောင်။

ဂျစ်တိုက်တာလည်း အရမ်း။ ဒါဆိုဒါမှ။ ဟိုဟာ မရဘူး။
ဒါ စားချင်တယ်ဆိုရင် ညကြီးသန်းခေါင်ပေမဲ့ လုပ်ပေးပဲ။ ညဘက်
ဂစ်တာခေါက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ရပ်ကွက်ထဲ လိုက်ငှားပေးရတာ ခဏခဏ။

လူကသာ သုံးနှစ်သား။ စကားကလည်း တတ်လိုက်တာ။ မအေ
ဝမ်းထဲ လေးငါးနှစ်အောင်းလာတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ ဘာတတ်သလဲ
မမေးနဲ့ ဆိုတဲ့အထဲက။

တစ်ခါက ညဘက်ထမင်းပိုင်းမှာ ခါးပိုက်နှိုက်အကြောင်း ပြော
ကြတော့ သံခဲက နားစွန်နားဖျားနဲ့ ခါးပိုက်နှိုက် ကြည့်ချင်တယ်။ ခေါ်
ပေးရမယ် လုပ်ရော။ ပြဿနာတက်တော့တာပဲ။

ကိုကျောက်တုံးက ခါးပိုက်နှိုက် ငါကိုယ်တိုင်ပါပဲဆိုပြီး အမူအရာ
နဲ့ လုပ်ပြတော့မှ ငြိမ်တယ်။

တစ်ခါကလည်း နေ့လယ်ဘက်ကြီး။ တစ်ဘက်အိမ်က ဝန်ထမ်း

လင်မယားက ဂျီအီးစီမှာ ပစ္စည်းထုတ်ရတာ တန်းစီရတာ မသက်သာဘူး ဘာညာလာပြောတာ မှတ်ထားပြီး ညဘက် ဂျီအီးစီ စားချင်တယ် လုပ်ရော။

“ဟ.... ဂျီအီးစီက စားရတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“စားမယ်.... စားမယ်.... ဝယ်ပေး”

နားငြီးသက်သာအောင် ဈေးဝက ပလာတာဝယ်ပေးတော့ ဒါ ပလာတာကြီးတဲ့။ ဂျီအီးစီ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကြာတော့ ကိုကျောက်တုံးလည်း ဒေါက်ကန်လာရော။

“ဟေ့ကောင် မင်းမပြောနဲ့ ငါလည်း မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်တာ ဂျီမကျနဲ့”

မရပါဘူး။ ဂျီကျပြီး လူးလို့မိုင်တော့ ကိုကျောက်တုံး ဘီစကစ် တစ်ထုပ် သွားဝယ်ပေးရတယ်။ သံခဲကလည်း ဘယ်ရမလဲ။ ဒါလောက်တော့ သိတာပေါ့။

“ဒါ ဘီစကွတ်ကြီး” လုပ်ပြန်ရော။ သည်တော့ မတရုတ်မက....

“ဒါ ဂျီအီးစီ ဘီစကွတ်လေ” ဆိုတော့မှ အင်ရပ်တာ။ သံခဲက အဲသလိုကောင်။

တစ်နေ့ မတရုတ်မက အိမ်မှာ မရှိဘူး။ ကိုကျောက်တုံးကလည်း ဝက်ဆီဖတ်သွားယူရတော့မယ်။ မထူးပါဘူး လိုက်ခဲ့ကွာဆိုပြီး ကမ်းနားက တရုတ်ဝက်ဆီဖတ်ဖိုကို ခေါ်သွားရော။ အဲသည်မှာ ပြဿနာက စတာပါပဲ။

(၃)

အင်းစိန်ကမ်းနားက တရုတ်ဝက်ဆီဖတ်ဖိုမှာ လူက စုံတယ်။ ဝက်ဆီဖတ်ဖောက်သည် လာယူကြတာလည်း အများကြီး။ ကိုကျောက်တုံးကတော့ လူရင်းဆိုတော့ နောက်ဆုံးမှ ယူတယ်။ ဆိုင်မှာ ခဏ

တစ်ဖြုတ်ထိုင်ရင်း ဆိုင်က တိုက်တဲ့ ရေနှေးကြမ်း ငဲ့သောက်တယ်။ သတင်းစာဟောင်းကို ဖတ်တယ်။ သံခဲကတော့ ကလေးကို။ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်တယ်။ မျောက်ရုံးအောင် ဆော့တယ်။ ခဏနေတော့ သူတို့ရမယ့် ဝက်ဆီဖတ်ခွဲတမ်းလည်း ရရော သားအဖနှစ်ယောက် ပြန်မယ်လုပ်တော့ သံခဲက မပြန်ဘူးတဲ့။ တစ်နေရာ လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

ကိုကျောက်တုံး ကြည့်လိုက်တော့ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်။ တကယ့်အကောင်တော့ မဟုတ်ဘူး။

ဂွမ်းမွေးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ နယ်စပ်ကဝင်တဲ့ အရပ်ကြက်တူရွေး။ လှလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့တော့။

ပလတ်စတစ်ကွင်းထဲမှာ တော်တော်လေးကြီးတဲ့ ကြက်တူရွေး တစ်ကောင် နားနေတဲ့ပုံမျိုး။

ကိုယ်ထည်က စိမ်းစိမ်း၊ နှုတ်သီးနီနီ၊ ရင်ဘတ်မှာ တော်တော် တောက်တဲ့ အဝါရောင်လေးနဲ့ တော်တော်လေး ချစ်စရာကောင်းတယ် ပြောပါတော့။ ဂွမ်းကြက်တူရွေးလေ။

“အဲဒါ လိုချင်တယ်။ အဲဒါ လိုချင်တယ်။ အဲဒါ လိုချင်တယ်”
ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ သံခဲက ဆူညံနေအောင် အော်တော့ တရုတ် ဆိုင်က လူငယ်လေးက ခဏတစ်ဖြုတ် ပေးတယ်။ ကိုင်ကြည့်တယ်။ နှိပ်ကြည့်တယ်။ ဟိုဘက်သည်ဘက် လှည့်ကြည့်တယ်။

“အဲသလို မဟုတ်ဘူးကွ၊ သည်ကောင်က စကားပြောတယ်။ ဒါက တရုတ်ကလာတာ၊ ဓာတ်ခဲထည့်ပြီး စကားပြောရင် ပြန်ပြောတယ်။ ဒီမယ်ကြည့်”

ကောင်လေးက စိတ်လိုလက်ရပါပဲ။ ကြက်တူရွေးရုပ် ဖင်အောက် က အကန့်လေးထဲကို ဓာတ်ခဲလေးထည့်ပြီး ခလုတ်ဖွင့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုကျောက်တုံးလို့ အော်လိုက်တော့ ကြက်တူရွေးရုပ်က....

“ကိုကျောက်တုံး.... ကိုကျောက်တုံး” တဲ့ နှစ်ခါပြန်အော်တယ်။

ကလေးမပြောနဲ့၊ ကိုကျောက်တုံးတောင် သဘောကျသွားတယ်။
ဟ.... လုပ်စမ်းပါဦးဆိုပြီး သူကလည်း ကိုင်ကြည့်တယ်။ ကောင်လေးက
အမျိုးမျိုး အော်ပြတာပါပဲ။ ကြက်တူရွေးရုပ်ကလည်း နှစ်ခါ နှစ်ခါ
ပြန်အော်တယ်။

“ထမင်းစားပြီးပလား.... ထမင်းစားပြီးပလား”

“ဘာနဲ့စားသလဲ.... ဘာနဲ့စားသလဲ”

“ငါးဟင်းနဲ့ ငါးဟင်းနဲ့”

“စားပါဦး စားပါဦး”

“နောက်လည်း လာလည်နော်.... နောက်လည်း လာလည်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကောင်လေးပြောသမျှ ကြက်တူရွေးက နှစ်ခါ နှစ်ခါ ပြန်အော်ပြ
တော့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး သဘောတွေကျလို့။ ခလုတ်ကလေး
ပိတ်လိုက်တော့မှ ကိုကျောက်တုံးက မေးတယ်။

“ဒီကောင်က မြန်မာစကားပဲ တတ်သလား၊ အင်္ဂလိပ်စကားကော
တတ်သလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူ့ဗိုက်ထဲမှာ ကက်ဆက်လေးပါတယ်
ထင်တာပဲ။ လူကပြောသမျှ၊ အသံထွက်သမျှ ပြန်အော်တာပေါ့။
ကြည့်.... ကျွန်တော် ပြောပြမယ်။ ဝှတ်မောနင်း”

“ဝှတ်မောနင်း.... ဝှတ်မောနင်း”

“ဟာ.... တယ်ကောင်းပါလားဟာ.... ဟေ”

ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတက်တော့တာပါပဲ။ သံခဲက ကြက်တူရွေးမရရင်
မပြန်ပါဘူး လုပ်ပြီကိုး။ လိုချင်တယ်၊ လိုချင်တယ် ဖြုတ်ပေးလုပ်ရော။
ကိုကျောက်တုံးကလည်း လိုချင်တယ် ဈေးမေးတယ်။

“ဈေးက ပိုင်ရှင်ပြောတာတော့ နှစ်ထောင့်ရှစ်ရာလို့ ပြောတယ်”
နှစ်ထောင့်ရှစ်ရာလည်းဆိုရော ကိုကျောက်တုံး ဒုက္ခရောက်တာပဲ။

သူ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ။ ခြစ်ချွတ်ပြီး ဝယ်မယ်ဆိုဦးတော့ ဘယ်နှယ့်လုပ်
ကြက်တူရွေးရုပ် နှစ်ထောင့်ရှစ်ရာ ပေးဝယ်မလဲ။

သည်တော့ သံခဲကို ချောပြီး ပြန်လာရတယ်။ သံခဲကလည်း
တက်မတတ် ချက်မတတ် ငိုရင်းက ပြန်ပါလာတယ်။

(၄)

တိုတိုပဲ ပြောကြပါစို့။ အဲသည်ညက သံခဲအပြင်းဖျားတယ်။
ကယောင်ကတမ်း အော်တယ်။ အပူကလည်း တော်တော်ကြီးတယ်။

လင်မယားနှစ်ယောက်လည်း စဉ်းစားသာ ကြည့်တော့လေ။
နှစ်ထောင့်ရှစ်ရာတန်ကို ဝယ်ပေးမလား။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒါကို
ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ။ တစ်ညလုံး တိုင်ပင်ရတော့တာပေါ့။

သံခဲကတော့ ဖျားရင်းကပဲ မိုးသာလင်းရော၊ အော်တုန်း၊ မတရုတ်
မလည်း ဝက်ဆီဖတ်တောင် မရောင်းနိုင်ဘူး။

ကိုကျောက်တုံးကလည်း ဝက်ဆီဖတ် သွားမယူနိုင်ဘူး။ ချစ်ချစ်
တောက်ပူနေတဲ့ သံခဲနား ထိုင်နေရတာကိုး။ သည်လိုနဲ့ အကြံတစ်ခုရ
တယ်။ သူ့သား သံခဲနဲ့ ညှိတယ်။

“ဒီလိုလုပ်။ အဖေဝယ်ပေးမယ်။ အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။
အဖေတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိသေးဘူး။ ဒီတော့ ကြက်တူရွေးမရခင်စပ်ကြား
အဖေ ကြက်တူရွေးလုပ်ပေးမယ်။ သားက မေး၊ အဖေက နှစ်ခါ နှစ်ခါ
ပြောမယ် ဖြစ်မလား”

ဆိုတော့ သံခဲက ခဏစဉ်းစားတယ်။ လူကသာ သုံးနှစ်သား။
လူပုံက လူကြီးပုံ ဖမ်းပြီးမှ....

“အင်း....” တဲ့။

သည်လိုနဲ့ ကိုကျောက်တုံး ကြက်တူရွေးလုပ်ရတယ်။ အိမ်က
ခန်းဆီးစကြီးကို ခြံရတယ်။ သူ့မိန်းမ နှုတ်ခမ်းနီကို နှုတ်ခမ်းရော၊

ဘေးပတ်ပတ်လည်ပါ ခပ်များများဆိုးပြီး ထိုင်နေရတယ်။ သံခဲက....

“အဖေ”

“အဖေ.... အဖေ”

“ကြက်တူရွေးကြီး”

“ကြက်တူရွေးကြီး.... ကြက်တူရွေးကြီး”

“မိုက်တယ်”

“မိုက်တယ်.... မိုက်တယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား.... ဟား ဟား ဟား”

“မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး.... မဟုတ်ဘူး”

သံခဲ သိပ် သဘောကျသွားသည်။ တစ်နေ့လုံး လုပ်ရတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကူးရတိုင်း ခိုင်းနေတာ။ ခိုင်းတာနဲ့ ကိုကျောက်တုံးက လည်း အစကြီး ခြုံရတော့တာ။ နှုတ်ခမ်းနီကို ဆိုးရတော့တာ။ ကြာတော့ လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ မလုပ်ပေးနိုင်တော့ဘူးလေ။

သည်တော့ သံခဲက ဂျစ်ထိုးပါလေရော။ သည်တော့လည်း လုပ်ပေါ့။ သူ့မိန်းမကလည်း ကလေးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် မထားဘူး။ ဘာ၊ ညာဆိုရင် ထ၊ လုပ်ရတာလည်း ပါတယ်။

“အဖေ”

“အဖေ.... အဖေ”

“ဒါမှပေါ့”

“ဒါမှပေါ့.... ဒါမှပေါ့”

“ကြက်တူရွေးလေးရေ”

“ကြက်တူရွေးလေးရေ”

“ဟာ.... နှစ်ခါအော်လေ.... တစ်ခါတည်းအော်တယ်”

“ဟာ နှစ်ခါအော်လေ၊ တစ်ခါတည်းအော်တယ်.... ဟာ နှစ်ခါ
အော်လေ၊ တစ်ခါတည်းအော်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါမှပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါမှပေါ့.... ဟုတ်ပြီ ဒါမှပေါ့”

အဲသည်လိုနဲ့ နေ့ရှိသရွေ့ စိတ်ကူးရတိုင်း ခိုင်းတဲ့သားနဲ့ အမြဲ
အလိုလိုက်နေရတဲ့ အဖေဟာ ဟန်ကျနေတယ် ပြောပါတော့။

သိပ်မကြာပါဘူး။ ခြောက်လလောက်ပဲ ကြာတယ်။ ကိုကျောက်
တုံး ဒုက္ခဖြစ်လာတယ်။ အိမ်မှာတင် မဟုတ်တော့ဘူး။ အပြင်မှာ စကား
ပြောရင်လည်း နှစ်ခါ၊ နှစ်ခါ ပြောလာတယ်။

အစည်းအဝေးမှာလည်း (ဈေးအစည်းအဝေး၊ ရပ်ကွက်သာမှု၊
နာမူအစည်းအဝေးတွေ) နှစ်ခါ၊ နှစ်ခါ ပြောတယ်။ သည်တော့ သူနဲ့က
မဖြစ်တော့ဘူး။ သူကြားသမျှ နှစ်ခါချည်း ပြောနေတော့ မတရုတ်မက
လည်း မျက်လုံးပြူးလာတယ်။ သံခဲကလည်း တစ်ချက်မှ မလျှော့ဘူး။
ဘယ်က ပြန်လာပြန်လာ အဖေ ကြက်တူရွေးလုပ်ရမယ်ဆိုပြီး ခိုင်းတယ်။
ခိုင်းတိုင်းလည်း ကိုကျောက်တုံးက လိုက်ကာစကြီး ခြုံတော့တာပါပဲ။
နှုတ်ခမ်းနီနီရဲရဲကို ဆိုးတော့တာပါပဲ။

(၅)

ခြောက်လက ရှစ်လကို ကူးလာတော့ ကိုကျောက်တုံး အသား
တွေကိုက ပြာတာတာ စိမ်းတိမ်းတိမ်း ဖြစ်လာတယ်။ အသံက ဂစ်ဂစ်
ဂဲဂဲ ဩစူးစူး ဖြစ်လာတယ်။ နှုတ်ခမ်းက နှုတ်သီးလို ရှေ့ကို တိုးထွက်
လာတယ်။ မျက်လုံးကလည်း ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နဲ့။

သူ့မိန်းမကတော့ ဆရာဝန်နဲ့ ပြတယ်။ မြန်မာဆေးနဲ့ ကုတယ်။
ပယောဂဆရာနဲ့ တိုင်ပင်တယ်။ မရတော့ဘူး။ မတရုတ်မကတော့
စိတ်လည်းညစ်၊ စိတ်လည်းမကောင်းပေါ့။

“ဖြစ်ရလေ ကိုကျောက်တုံးရယ်”

“ဖြစ်ရလေ ကိုကျောက်တုံးရယ်.... ဖြစ်ရလေ ကိုကျောက်တုံးရယ်”

“စိတ်လည်းထိန်းဦးမှပေါ့တော်”

“စိတ်လည်းထိန်းဦးမှပေါ့တော်.... စိတ်လည်းထိန်းဦးမှပေါ့တော်”

မရတော့ပါဘူး။ သံခဲကတော့ ကလေးမဟုတ်လား။ ဒါတွေ၊ ဘာတွေ မသိဘူး။ သူ့အဖေ ဘာဖြစ်နေသလဲ သိတာမဟုတ်ဘူး။ သူ လိုချင်တာသာ သိတာကိုး။ ခိုင်းတုန်း။ စိတ်ကူးရရင် ကြက်တူရွေး လုပ်ခိုင်းတုန်းပဲ။

ရပ်ကွက်ကလူတွေက တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနဲ့ လာကြည့် ကြတယ်။ တချို့က စုတ်သပ်တယ်။ တချို့က သနားကြတယ်။ တချို့က အော့ကြောလန်တယ်။ တချို့က အပြစ်တင်တယ်။

ကိုကျောက်တုံးကတော့ ဘာမျှကို မသိတော့တာ။ သူ့အလုပ်က မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ သေချာအောင် နှစ်ခါ၊ နှစ်ခါပြောဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ လူတွေက လာကြည့်ရင်းက သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ရင်းက

“ဪ.... ကျောက်တုံး.... ကျောက်တုံး” ဆိုတော့ သူကလည်း

“ဪ.... ကျောက်တုံး.... ကျောက်တုံး.... ဪ ကျောက်တုံး.... ကျောက်တုံး” တဲ့။

ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၉၄။

နေဝင်းမြင့်

အမည်ရင်း ဦးခင်မောင်ဝင်း။ အဖ ဦးဘရွှေနှင့် အမိ ဒေါ်သိန်းတို့မှ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် မင်းဘူးခရိုင်၊ ပွင့်ဖြူ မြို့နယ်၊ ကုန်းစောင်းကျေးရွာ၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်များမှ စတင်၍ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝတ္ထုတို များ၊ ဝတ္ထုရှည်များ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။

ဆယ့်နှစ်ကြိုးဝတ္ထုတိုများ (၁၉၉၂ ခုနှစ်)၊ အိမ်ကလေး ၁၆ လုံး (၂၀၀၇ ခုနှစ်)၊ ရေကန်သာ ကြာတိုင်းအေး ဘာသာပြန်(ရသ) (၂၀၁၁ ခုနှစ်) စာအုပ်တို့ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆု သုံးကြိမ် ရရှိခဲ့ပါသည်။

စာပေရေးရာကိစ္စရပ်များဖြင့် ပြင်သစ်၊ အမေရိကန်၊ ဂျပန်၊ အာရပ်စော်ဘွားများနိုင်ငံ (UAE)၊ သြစတြေးလျနှင့် အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ဝတ္ထုတိုအချို့ကို ဂျပန်၊ ဂျာမနီ၊ ဟင်ဒီ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း ခံရသည်။

ကြိုးတန်း၊ ဇော်က ကနေသည်၊ ပန်းကြာဝတ်မှုန် အပါအဝင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းများကို ရေးသားခဲ့သည်။ စာမျိုးစုံ အုပ်ရေ ၆၀ ခန့် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ရသစာပေများကို ဆက်လက် ရေးသားနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ။